

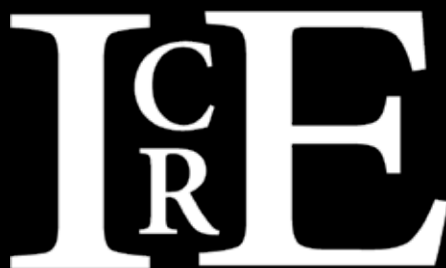
ICRE

Exposició col·lectiva itinerant de
l'Institut Català per la Recerca en Escultura

2026

al **Castell de Torredembarra** de l'1 al 31 de maig
a l'**Antic monestir de Sant Pau del Camp** del 5 de juny al 3 de juliol
a l'**Església Vella de Miravet** del 4 de juliol al 30 de setembre

Catalan Institute for Research in Sculpture
Institut Català per a la Recerca en Escultura

ICRE

Exposició col·lectiva itinerant de
l'Institut Català per la Recerca en Escultura

2026

al **Castell de Torredembarra** de l'1 al 29 de maig
a l'**Antic monestir de Sant Pau del Camp** del 5 de juny al 3 de juliol
a l'**Església Vella de Miravet** del 4 de juliol al 30 de setembre

© ICRE

Textos:

Isaac Candelario

Jorge Egea

Joaquim Marsal

Miquel Morales

Vale Pino

Daniel Pujol

Compaginació:

Enric Morera i Borrell

Fotografies:

Ayoze Cabrera @ayografias

José Luis Ansón: pàg. 28

Enric Morera: pàgs. 6, 8 i 10

© de l'edició

Institut Català per a la Recerca en Escultura

Carrer de l'Om, 10 - 08001 Barcelona

Tel. 629 333 027

www.icre.cat

Impressió: Rovira Digital, S.L.

ISBN: 978-84-129864-3-3

Dipòsit legal: B 12595-2026

Catalan Institute for Research in Sculpture
Institut Català per a la Recerca en Escultura

ENIGMA com a concepte escultòric

Des dels seus orígens, l'escultura ha mantingut una relació íntima amb l'enigma. No només perquè sorgeix de la matèria —aquest territori opac, resistent i silenciós— sinó perquè, en adquirir forma, la matèria no es limita a mostrar: també amaga, suggereix, insinua. Tota escultura conté una cosa que es lliura a la mirada i una cosa que roman inaccessible. Aquesta resta irreductible, aquesta capa de sentit que no es deixa traduir del tot, és el que anomenem enigma. Les anomenades 'Venus' prehistòriques són un bon exemple de l'enigma de l'escultura: tan concretes i tan misterioses al mateix temps... encara ens interpel·len i potser mai no podrem resoldre el seu misteri com a ens, com a totalitat.

L'exposició ENIGMA, impulsada per l'Institut Català per a la Recerca en Escultura (ICRE), aplega l'obra de més de vuitanta escultors i escultores que treballen des de llenguatges, materials i posicionaments estètics molt diversos. Aquesta pluralitat no dilueix el discurs, sinó que l'intensifica: l'enigma no és aquí un tema tancat, sinó un camp de forces, una constel·lació d'aproximacions que es despleguen entre allò visible i allò invisible, allò simbòlic i allò físic, allò interior i allò exterior.

La paraula enigma prové del llatí *aenigma*, que al seu torn deriva del grec antic *ainigma*, que significa “endevinalla”, “paraula fosca” o “al·legoria”, que remet a allò que es diu de manera vetllada, a una forma de coneixement indirecte que exigeix interpretació. L'enigma no es presenta com una resposta sinó com una pregunta encarnada. No es resol: s'hi habita.

En aquest sentit, l'escultura és, per naturalesa, un mitjà enigmàtic. A diferència de la imatge bidimensional, l'escultura ocupa l'espai que hi compartim; ens obliga a envoltar-la, a ajustar el cos i la mirada, a experimentar el temps. La comprensió no és immediata ni frontal: es construeix mitjançant el desplaçament, el dubte, l'atenció.

Les obres que conformen aquesta exposició no busquen explicar sinó activar la nostra curiositat. Cada peça planteja una situació oberta, una tensió entre allò que es mostra i allò que es resisteix a ser nomenat. L'enigma apareix així com una qualitat constitutiva del fet escultòric, no pas com una capa afegida.

Jorge Egea Izquierdo
President de l'Institut Català
per a la Recerca en Escultura

La matèria és el primer enigma de l'escultura. Pedra, metall, fusta, ceràmica, resines, materials reciclats o tecnologies contemporànies no funcionen únicament com a mitjans tècnics, sinó com a portadors de significat. Cada material arrossega una càrrega simbòlica, històrica i sensorial que influeix a la lectura de l'obra.

A ENIGMA, la matèria es converteix en llenguatge. Hi ha obres que enfatitzen la densitat i el pes, d'altres que exploren la lleugeresa o la precarietat; algunes apel·len a allò ancestral, altres a allò industrial o tecnològic. Aquesta diversitat material reflecteix diferents formes de concebre la relació entre el cos humà i el món, entre allò tangible i allò intangible.

En moltes peces emergeix una dimensió espiritual, no necessàriament lligada a allò religiós, sinó a allò transcendent. L'enigma es manifesta com allò que supera allò racional, com una experiència d'obertura cap a allò desconegut. L'escultura esdevé aleshores un lloc de contemplació, de silenci, de ressonància interior.

D'aquesta manera, un dels eixos fonamentals d'ENIGMA és la relació entre interior i exterior. Moltes de les obres aquí reunides exploren l'escultura com a cos, com a contenidor, com a llinar. Superfícies que protegeixen un buit, formes tancades que insinuen una vida interior, estructures obertes que n'exposen la fragilitat.

L'enigma habita precisament en aquest límit. El que és interior no sempre és visible, però s'intueix; allò exterior no és només façana, sinó pell sensible. A l'escultura contemporània, aquesta dialèctica adquireix una dimensió existencial: parla del subjecte, de la memòria, de la consciència i d'allò que no pot ser plenament representat.

En recórrer l'exposició, l'espectador s'enfronta a obres que semblen retenir alguna cosa a dins —una energia latent, una història silenciada— i d'altres que s'expandeixen cap a l'espai com a interrogacions obertes. En tots els casos, la forma no s'esgota a la seva aparença: remet a una experiència més profunda, moltes vegades inexplicable.

A la mostra, l'espectador no és pas un subjecte passiu. L'obra no es completa sense la seva mirada, el seu temps i la disposició a no entendre-ho tot imme-

diatament. Cada visitant comporta el seu propi bagatge simbòlic, emocional i cultural, i és des d'aquí des d'on s'activa el sentit.

L'enigma no exigeix una solució, sinó una actitud: la de romandre a la pregunta, la d'acceptar la incertesa. En aquest sentit, l'exposició proposa una experiència estètica que és també una experiència ètica: aprendre a conviure amb allò que no es domina, amb allò que no es pot posseir conceptualment.

L'Institut Català per a la Recerca en Escultura entén la pràctica escultòrica com un camp de recerca contínua. Investigar no vol dir només experimentar amb materials o tècniques, sinó interrogar el sentit mateix de la forma, de l'espai i de la presència.

El concepte d'enigma, que surt a proposta del mateixos socis i sòcies, és una provocació a crear una peça nova que indagui sobre aquest concepte, que conreï una actitud investigadora: per això aquesta exposició no pretén fixar un discurs tancat, sinó obrir un procés. Les obres reunides aquí són fragments d'una recerca col·lectiva, empremtes de pensar amb les mans, amb el cos i amb la matèria.

En un temps marcat per la velocitat, la saturació informativa i la necessitat de respostes immediates, aquesta mostra proposa una pausa. Un espai on l'escultura recupera el poder d'interrogació i de presència.

Les obres reunides aquí no ofereixen certeses, sinó experiències. Ens recorden que l'art no sempre és per explicar el món, sinó per fer-lo més profund, més complex, més habitable. En aquest sentit, l'enigma no és allò que ens separa del coneixement, sinó allò que el manté viu.

La Sala Lluís d'Icart del Castell de Torredembarra ha esdevingut l'escenari privilegiat de l'exposició d'escultura ENIGMA, permetent-nos una immersió integral a una de les tècniques més evocadores de l'ampli ventall artístic, degut sens dubte a la seva presència tridimensional, que permet afegir la magnitud de la profunditat com un element més per captivar a l'espectador.

Sense cap mena de dubte, i en nom de la institució que represento, és un autèntic honor poder oferir a la nostra ciutadania una mostra de l'exquisidesa d'ENIGMA, tot un atractiu cultural de primer nivell per a la nostra població, a qui hem pogut apropar l'expressió plàstica d'una forma accessible i quotidiana -a la seu del propi Ajuntament-, quelcom essencial per a garantir la democratització cultural que tant reclamem des de les institucions; perquè cal acostar l'art a la ciutadania, cal que remogui les consciències i interpel·li a tothom, cal descentralitzar-lo perquè sigui present a cada racó del nostre territori i cal popularitzar-lo per a que la satisfactòria experiència d'interactuar amb la creació artística arribi a cadascun dels nostres veïns i veïnes.

Admirar l'obra escultòrica és incorporar l'element de la profunditat per enriquir l'experiència sensorial del visitant, però també és experimentar amb una pluralitat de materials i textures, pròpies de la condició volumètrica de la tècnica en qüestió, que afegeixen encara un esglaó més d'expressivitat i espontaneïtat a la creació.

Una de les singularitats afegides d'ENIGMA i de les iniciatives de l'Institut Català per a la Recerca en Escultura és que ens permet assaborir l'experiència escultòrica a través d'una pluralitat d'artistes, i per tant embriagar-nos d'una amalgama de sensibilitats i percepcions, totes elles congregades -en aquesta ocasió- en un sol espai de notable valor artístic i patrimonial: la Sala Lluís d'Icart, testimoni de la història local des del segle XVI, un autèntic contrast amb la contemporaneïtat de les obres exposades. Una simbiosi que ha transformat de dalt a baix la percepció solemne i immutable de la fortificació moderna a través dels colors, les textures, els volums i els materials amb els que l'exposició ha inundat l'espai.

Per tot plegat, vull agrair sincerament la proposta de l'ICRE, així com la implicació del conjunt d'artistes que han creat de forma magistral les obres que aquestes setmanes han reivindicat el nostre espai, i la col·laboració de totes les

Vale Pino Lara
Alcalde de Torredembarra

sòcies i socis que donen suport a l'existència d'ens culturals com el que ens aplega, permetent així situar l'esfera cultural, i en aquest cas concret la tècnica de l'escultura, en el centre de la recerca, l'experimentació i la difusió pública. Institucionalitzar la disciplina escultòrica és un encert per garantir-ne la dignificació, la divulgació i l'expansió, factors clau per a col·locar l'experiència artística allà on li pertoca com a fonament essencial per al creixement i desenvolupament integrals de la condició humana: la creació i la contemplació artístiques com a ingredient indispensable per assolir la plenitud personal a través de la sublimació que ens proporciona l'experiència plàstica i que interpel·la l'ésser humà en totes les seves facetes: la intel·lectual, l'espiritual i fins i tot la física, amb la reacció sensorial pròpia i inevitable que genera la contemplació de les distingides obres que hem pogut veure a la Sala Lluís d'Icart aquest mes de maig. Encara captivats per les obres exposades, a Torredembarra sempre hi trobareu l'amfitrió i l'aparador que l'excel·lència de la vostra obra mereix

Torredembarra ha tingut la satisfacció d'acollir, a la Sala Lluís d'Icart, l'exposició ENIGMA, una mostra d'escultures de l'Institut Català per a la Recerca en Escultura que ens convida a situar aquesta disciplina artística al centre de la mirada.

En un temps en què les exposicions sovint s'associen sobretot a la pintura o a altres formats més habituals, és important reivindicar el valor específic de l'escultura. Un art on la seva força expressiva neix precisament de la seva condició física i tangible que els artistes transformen en formes plenes de presència i sentit.

Torredembarra és un municipi amb un patrimoni immensament ric i divers, que va des de la petjada romana de la Vil·la del Moro fins a la força simbòlica de la Torre de la Vila i el mateix Castell dels Icart. Aquest patrimoni és una manera ideal d'explicar-nos com a poble. Forma part de la nostra memòria i la nostra identitat, així com també és la nostra responsabilitat protegir-lo i explicar-lo. Per això, des de la Regidoria de Cultura i Patrimoni Cultural entenem que preservar-lo, difondre'l i omplir-lo de vida és una tasca fonamental.

Així doncs, que aquesta mostra tingui lloc al Castell dels Icart dona encara més profunditat a aquest diàleg. El Castell és un dels grans símbols patrimonials de Torredembarra, un edifici del segle XVI que forma part essencial de la nostra identitat col·lectiva. El Castell és l'únic edifici civil de nova planta del Renaixement català conservat a Catalunya; i a més de ser la seu de l'Ajuntament Municipal, és un espai viu i obert a la ciutadania i a la cultura. La seva arquitectura i la seva història converteixen la Sala Lluís d'Icart en un escenari especialment adequat per acollir una exposició que parla de matèria, espai, memòria i fins i tot, de misteri.

I justament per aquest últim punt considero el títol de l'exposició com especialment suggeridor i compatible amb la sala. Un enigma és allò que és misteriós i que no està resolt, que ens demana atenció, pausa, reflexió i interpretació. I amb l'art passa exactament igual, i especialment amb l'escultura; davant una obra escultòrica, aquesta ha de ser interpretada en les seves tres dimensions i en com la seva presència interactua amb l'espai on es situa. L'escultura té aquesta particularitat tan especial que ens convida a voltar-la, a descobrir-ne els volums, les textures, els buits...

Daniel Pujol Fuentes
Regidor de Cultura,
Patrimoni Cultural i Biblioteca
Ajuntament de Torredembarra

En aquest sentit, ENIGMA representa molt bé la voluntat de fer dialogar patrimoni i creació contemporània. Les obres que formen part d'aquesta exposició arriben a un espai carregat d'història, on l'espai i les obres artístiques hi estableixen una conversa entre el passat i el present, i on el visitant és convidat a sentir i interpretar aquesta conversa per, durant el procés, intentar resoldre l'enigma.

Vull agrair sincerament a l'Institut Català per a la Recerca en Escultura la confiança per portar aquesta mostra a Torredembarra, així com la seva tasca continuada en favor de la recerca, la difusió i la promoció de l'escultura. Entitats com l'ICRE són necessàries perquè generen xarxa, donen visibilitat als creadors i creadores, i contribueixen a mantenir viva una disciplina artística que mereix més espais i més reconeixement.

També vull felicitar tots els artistes participants i agrair la feina de totes les persones que han fet possible aquesta exposició. Amb ENIGMA, Torredembarra reafirma la seva voluntat de continuar fent del patrimoni un espai viu, de la cultura una eina de trobada, i de la creació artística una manera de mirar el món amb més profunditat i significat.

L'Església Vella de Miravet esdevé l'escenari incomparable de l'exposició ENIGMA, un espai carregat d'història i simbolisme que ens convida a viure l'art d'una manera intensa i profundament evocadora.

En primer lloc, vull expressar, en nom de l'Ajuntament de Miravet i de tota la nostra ciutadania, un sincer agraïment a l'Institut Català per a la Recerca en Escultura (ICRE) per haver escollit el nostre municipi com a seu d'aquesta mostra. No és només un reconeixement al nostre patrimoni i al nostre entorn, sinó també una aposta clara per acostar l'art contemporani a territoris amb identitat pròpia i amb una gran riquesa cultural.

Aquest agraïment es fonamenta, alhora, en una relació de confiança i col·laboració que s'ha anat consolidant entre l'Ajuntament de Miravet i l'ICRE. Compartim una mateixa visió: la de situar la cultura i la creació artística al centre de la vida col·lectiva. Aquesta sintonia ens permet impulsar iniciatives com ENIGMA, que no només projecten el nostre poble cap enfora, sinó que també ofereixen als nostres veïns i veïnes l'oportunitat de connectar amb l'art d'una manera directa, propera i transformadora.

Finalment, voldria destacar la importància que aquesta exposició tingui lloc a l'Església Vella de Miravet. La singularitat d'aquest espai, amb la seva arquitectura i el seu pes històric, estableix una relació única amb les obres exposades. Es genera així una sinergia especial entre el contenidor i el contingut: la solemnitat i la memòria de l'espai dialoguen amb les formes, els materials i les expressions contemporànies de les escultures. Aquesta interacció no només enriqueix l'experiència del visitant, sinó que eleva la proposta artística a una dimensió encara més profunda i suggestiva.

Per tot plegat, ENIGMA no és només una exposició: és una experiència que reforça el vincle entre patrimoni i creació contemporània, entre territori i cultura, i entre institucions que treballen plegades per fer de l'art un element viu i essencial.

Miquel Morales Gutiérrez
Alcalde de Miravet

Moltíssimes gràcies a totes les persones i entitats que ho han fet possible, i que aquesta sigui només la primera de moltes iniciatives compartides.

Un dels enigmes misteriosos més sorprenents és, precisament, com ha arribat aquesta fabulosa mostra del millor art escultòric a Miravet. Tot és fruit d'un seguit de casualitats, o no... Un altre enigma. Podem endevinar, però, que potser el lloc, la gent i la gran generositat de tots plegats hi té molt a veure.

Fa dos anys varem tenir la sort a Miravet de poder gaudir de la gran exposició que celebrava els 10 anys d'existència de l'ICRE. En aquella ocasió ja varem poder comprovar el bon resultat de mostrar les escultures en un edifici carregat d'història i d'unes qualitats arquitectòniques com l'Església Vella de Miravet. Va ser una molt grata experiència que ara repetim i que, donada la bona acollida d'aleshores, ens fa esperar que no es compleixi aquella dita de què les segones parts mai són tan bones com les primeres.

Com a soci de l'ICRE, en aquesta ocasió, com en tantes altres, m'he sentit molt ben acollit. És una magnífica experiència que m'enriqueix artísticament i com a persona, tenint en compte que darrere d'aquestes escultures sorprenents hi ha unes persones generoses i amigables que et fan reconciliar amb el gènere humà.

Com a representant del govern municipal no puc deixar de manifestar l'immens orgull de poder haver ajudat a organitzar i muntar aquesta exposició en aquest edifici tan preuat a Miravet. Curiosament, en una altra enigmàtica coincidència, l'exposició ha estat acollida tant a Torredembarra com a Miravet, dins de dos edificis històrics del mateix període i estil. Un essent un palau i l'altre una església, però que tots dos respiren el mateix ambient harmònic i ben proporcionat del ple Renaixement, un marc arquitectònic immillorable per una exposició com aquesta.

En fi, un somni i un goig de poder gaudir d'aquesta exposició ENIGMA, on una increïble diversitat i riquesa de propostes escultòriques troben acollida. 85 obres per a tots els gustos, fruit de l'incansable treball, enginy i generositat de les esculptores i escultors que, amb la seva obra, han permès, a Miravet, gaudir de la segona gran exposició que l'ICRE ens confia. Com Ajuntament ens omple d'orgull que l'Església Vella, cor del singular conjunt miravetà format pel riu Ebre, el Cap de la Vila i el Castell, sigui com un immens joier guardant el tresor que l'ICRE ens ha confiat.

Joaquim Marsal Griñó

Responsable de l'àrea de Cultura i Patrimoni, Habitatge i Salut
Ajuntament de Miravet

Isaac Candelario
Historiador de l'Art
Comissari de l'exposició

L'escultura, des dels seus orígens, ha estat una disciplina o millor dit, un llenguatge amb una forta capacitat de donar forma al que no es pot explicar del tot. El diàleg que l'escultura crea a través de la matèria i el buit, la presència i l'absència, ens proposa en ocasions més preguntes que respostes, i aquí és on radica una de les peculiaritats que diferencia aquesta disciplina, d'altres al llarg de tota la història universal de l'art. ENIGMA neix, precisament d'aquesta tensió, d'aquestes preguntes que totes les obres presentades mostren a qui les observa i per tant de la necessitat humana d'interpretar allò ocult, allò ambigu, allò que roman silenciós davant la mirada.

L'exposició proposa un recorregut, a través de diferents àmbits, on les formes de les escultures- en ocasions- semblen més suggerir que mostrar. Les peces dialoguen amb conceptes com el misteri, la memòria, la identitat i la transformació, convidant a qui les observa a una experiència íntima però alhora oberta. Cada obra és part d'una història inacabada que desperta la imaginació i ens fa dubtar, en alguns casos, del que veiem.

La temàtica d'enguany, que rep el títol de l'exposició -Enigma- no vol significar únicament conceptes com allò secret o l'ocultació, sinó també a la capacitat de l'art per generar múltiples lectures, i que cada persona triï la més adequada. Com afirmava Umberto Eco a *Obra oberta*, "l'obra artística contemporània és un camp de possibilitats interpretatives on el significat mai no queda tancat definitivament". En aquest sentit, les trenta-cinc escultures exposades no ofereixen una narrativa única, sinó que a través de les diferents tècniques i materials proposen un desplegament d'idees, sempre al voltant del concepte de l'enigma.

La matèria —ferro, pedra, fusta, resina o bronze— deixa de ser només suport físic per convertir-se en vehicle amb una forta simbologia. Gaston Bachelard, ja afirmava que "la matèria conté una potència poètica capaç d'evocar records, somnis i dimensions inconscients". Les formes exposades habiten aquest territori ambigu entre allò tangible i allò imaginat.

Així doncs "Enigma" convida el visitant a aturar-se, observar, pensar i habitar la incertesa, que ens proposen tot el conjunt de les obres. En un temps dominat per la rapidesa i la sobreinformació, aquestes obres exposades pretenen reivindicar el valor del misteri i fer èmfasi en la contemplació. Perquè potser, en realitat, l'art no existeix per revelar totes les respostes, sinó per mantenir viva la pregunta.

Referències bibliogràfiques:

ECO, Umberto. *Obra oberta*. Barcelona: Ariel, 1985.

BACHELARD, Gaston. *La poètica de l'espai*. Barcelona: Edicions 62, 2000.

HEIDEGGER, Martin. *L'origen de l'obra d'art*. Barcelona: Edicions 62, 1996.

READ, Herbert. *Escultura moderna*. Madrid: Alianza Forma, 1994.

FOCILLON, Henri. *La vida de les formes*. Madrid: Xarait, 1983.

Presències ocultes

“Tot art és alhora superfície i símbol.”
— Oscar Wilde, *El retrat de Dorian Gray* (1890)

Aquest primer àmbit reuneix un conjunt d'escultures, on a través de la representació del rostre, comparteixen una mateixa voluntat: explorar allò que queda ocult sota la superfície de la matèria i, per tant, de la identitat humana. Les obres presentades estableixen un diàleg entre presència i absència, entre allò visible i allò intuït, convertint el rostre en espais simbòlics carregats de memòria, misteri i sobretot introspecció.

Els artistes que trobem en aquest espai de l'exposició treballen materials com la pedra, la fusta, l'alabastre, l'ònix o el ferro per revelar formes que semblen emergir lentament de l'interior de la matèria, o que simplement ens volen parlar de la dualitat en alguns aspectes en l'ésser humà. Aquesta aparició, en alguns caos parcial de les figures genera una tensió poètica entre el que es mostra i el que resta amagat, convidant a qui l'observa a completar mentalment les imatges i a participar activament en la construcció del possible significat.

L'enigma, es converteix així en l'eix central d'aquest espai expositiu i de la resta d'àmbits de l'exposició. Les obres no ofereixen respostes tancades, sinó que plantegen preguntes sobre la identitat, la dualitat humana, la memòria i la fragilitat de la condició humana. Les escultures interpel·len a qui les observa, i esdevé imprescindible per activar aquests silencis i descobrir les múltiples capes de lectura que habiten en cada obra.

A *Naixement d'un rostre 2* (pàg. 33) Mercè Bessó treballa l'alabastre, fent emergint del seu interior tot un seguit de rostres que ens miren. L'artista suggereix la idea d'una presència latent, amagada dins la matèria, i és a través, precisament de la mirada dels rostres on apareixen subtilment allò enigmàtic es manifesta davant l'espectador, que ens fan preguntar qui són? O que volen de nosaltres.

També seguint la idea de la dualitat, Josep Tomàs a *Presències ocultes* (pàg. 105), mostra una escultura en fusta que reflexiona sobre les diferents cares de la identitat humana. Els rostres tallats simbolitzen allò que mostrem als altres i, alhora, tot allò que decidim ocultar dins nostre. Aquesta fragmentació de la identitat connecta amb *Oculus Animi* (pàg. 41) de Carme Cañete, on només apareix una part del rostre. El mirall incorporat a la peça converteix l'espectador en part de l'obra i estableix un contrast entre la dimensió més íntima i la imatge que projectem exteriorment. La relació entre interior i exterior també és present a *La cèl·lula* (pàg. 90) de Christophe Rigaut, en aquest cas en un sentit més físic. L'ònix ambrat suggereix una estructura orgànica i fràgil que sembla

multiplicar-se des de l'interior de la pedra. La peça associa el rostre amb la cèl·lula com a origen de la vida i com a símbol d'allò invisible però essencial.

Jorge Egea, amb *Enigma* (pàg. 46) —títol que dona nom també a l'exposició—, explora el contrast entre aparença i veritat. El cos es transforma en una estructura que oculta i protegeix un interior inaccessible. Només a través dels petits orificis i dels reflexos parcials l'espectador pot intuir allò que s'amaga dins la peça. Aquesta necessitat d'observar i descobrir converteix l'obra en una experiència activa i participativa.

A *Perquè* (pàg. 48) Albert Ferrer utilitza l'anvers i el revers de la pedra —un recurs present també en altres obres de l'exposició— per transformar la pregunta en una forma silenciosa i permanent. Els dos rostres que dialoguen dins la peça interpel·len directament l'espectador i plantegen la idea que qualsevol certesa pot ser qüestionada.

La reflexió sobre el misteri i la limitació humana apareix de manera especialment intensa a *La cara oculta* (pàg. 27) d'Enric Alonso. Mitjançant la doble figura, la bena als ulls i la presència de cadenes, l'artista representa aquells elements invisibles que ens condicionen, ens atrapen i, de vegades, ens impedeixen avançar. La peça planteja una reflexió sobre les limitacions internes, la por i tot allò que sovint resta silenciàt.

Finalment, *Àurea del petó* (pàg. 44) de Glòria Coronas, introdueix la dualitat amb dues figures enfrontades des d'una dimensió més emocional i carnal. El petó es converteix en símbol del desig, de l'atracció i del misteri que s'estableix entre dues persones. El color negre del pòrfir accentua la intensitat dramàtica de l'obra i reforça aquesta atmosfera d'intimitat i enigma.

Les obres reunides en aquest àmbit comparteixen la voluntat de fer visible allò invisible. A través de materials sòlids i permanents, els artistes construeixen formes que parlen de fragilitat, memòria i identitat. Els rostres incomplets, les figures fragmentades, els reflexos i els espais ocults actuen com a metàfores de la complexitat humana i de totes aquelles dimensions que sovint no podem expressar amb paraules.

Aquest conjunt escultòric proposa una experiència contemplativa en què l'espectador deixa de ser un observador passiu per convertir-se en part activa de l'obra. És precisament en aquest espai d'incertesa, entre el que es veu i el que només es pot intuir, on habita l'enigma que dona sentit a aquest àmbit expositiu.

Entre el mite i el misteri

“El símbol revela allò que resta ocult.”

— Mircea Eliade

Aquest segon àmbit reuneix un conjunt d'obres que utilitzen el símbol com a vehicle per explorar allò desconegut, espiritual i ancestral. Les obres estableixen un diàleg entre mite, ritual i memòria col·lectiva, convertint els materials i les formes en elements carregats de significats ocults. Lluny d'oferir una lectura immediata, les peces conviden l'espectador a interpretar-ne els codis simbòlics i a endinsar-se en un territori situat entre la intuïció i el misteri.

Els artistes treballen amb referències provinents de la mitologia clàssica, les creences antigues, els rituals sagrats i els símbols universals per construir un llenguatge visual que apel·la tant a la dimensió emocional com a l'espiritual. El vidre, la pedra, el ferro, la fusta o l'argila es transformen així en matèries capaces de contenir memòria, energia i significat.

L'enigma apareix aquí vinculat al símbol: allò que no es pot explicar completament amb paraules, però que es revela a través de formes, gestos i objectes carregats de força poètica. L'espectador esdevé part activa d'aquest procés interpretatiu, completant els significats ocults que habiten en cada obra.

Roser Box recupera el mite clàssic a *La caixa de Pandora* (pàg. 37) una delicada peça de vidre que reflexiona sobre la fragilitat humana i la curiositat davant del desconegut. L'artista convida simbòlicament l'espectador a obrir la famosa caixa per descobrir-ne l'esperança, aquell element invisible que, segons la mateixa autora, cadascú ha de trobar dins seu.

També amb una forta càrrega simbòlica, *Oracle* (pàg. 68) d'Eulàlia Monés, transforma la resina policromada en la figura d'una sibil·la, les antigues profetesses vinculades al món grec i romà. Inspirades pels déus i capaces de revelar el futur, aquestes figures han estat històricament associades al misteri i a l'enigma. L'obra estableix un diàleg entre intuïció, coneixement i profecia, convertint la mirada de la figura en una presència silenciosa i inquietant.

A *Corazón nuevo* (pàg. 63) Dàmaris Llaudis combina vidre, fang, ferro i fusta per construir un cor simbòlic que oscil·la entre vulnerabilitat i renaixement. Aquesta

peça dialoga subtilment amb *Des-cobrimet* (pàg. 88), d'Albert Redondo, una figura femenina que recorda els antics relicaris medievals que guardaven relíquies al seu interior. L'obra convida l'espectador a mirar dins el cos de la figura per descobrir què s'hi amaga, establint una relació poètica amb el cor present en la peça de Llaudis.

Antonio Morro, a *Espigues de Quars* (pàg. 70), treballa el marbre negre de Bèlgica com si fos una estructura cristal·lina sorgida de la terra. Les seves formes arcaïtzants evoquen les venus paleolítiques, figures que encara avui mantenen una aura d'enigma i que tradicionalment s'han relacionat amb la fertilitat, la maternitat, la prosperitat i la connexió primigènia amb la natura.

Raquel Toisón, amb *Wh-?* (pàg. 104), juxtaposa alumini anoditzat i tronc de garrofer per construir la figura d'un mussol, animal carregat d'una profunda simbologia. Associat a la saviesa, al misteri i a la capacitat de veure allò ocult, el mussol habita simbòlicament l'espai entre la llum i la foscor, entre el coneixement i l'enigma. La peça es converteix així en una pregunta oberta sobre els límits de la percepció humana.

Finalment, *L'enigma de l'ocultisme* (pàg. 107), de Laura Vallvé, incorpora argila, ferro, plomes i objectes ornamentals per generar una atmosfera ritual i gairebé totèmica. Rostres, símbols i figures semblen parlar de màgia, protecció, saviesa ancestral i secret. És probablement una de les obres que connecta de manera més directa amb la idea del ritual i de l'ocultisme com a formes de coneixement amagades.

Les obres reunides en aquest àmbit comparteixen la voluntat de convertir l'escultura en un espai de revelació simbòlica. A través de mites, figures rituals i formes carregades de memòria, els artistes construeixen un univers visual que parla de les grans preguntes humanes: el destí, la identitat, la transcendència o el coneixement ocult.

Aquest conjunt escultòric funciona com un alfabet de signes oberts que apel·la més a la intuïció que no pas a la certesa racional. L'espectador és convidat a travessar aquest univers simbòlic i a construir la seva pròpia lectura davant unes peces que preserven el misteri com a part essencial de la seva força poètica.

El misteri del coneixement

“Només sé que no sé res.”

— Sòcrates

En aquest àmbit reuneix un conjunt d'obres que reflexionen sobre la necessitat humana de comprendre el món i, al mateix temps, sobre els límits d'aquesta comprensió. Les escultures es presenten com fragments de pensament, estructures simbòliques o dispositius de recerca que interroguen la relació entre coneixement, intuïció i desconegut.

Lluny d'entendre el saber com una veritat tancada, les peces proposen un procés obert, inestable i en constant transformació. La ciència, la geometria, l'alquímia o el pensament lògic hi apareixen no com a respostes definitives, sinó com a sistemes que generen preguntes. En aquest sentit, el coneixement esdevé un territori enigmàtic on allò visible només és una part d'una realitat més complexa que cal interpretar, reconstruir o imaginar.

A *Khemeia* (pàg. 45), Mila Cristóbal treballa el gres i la porcellana evocant processos alquímics i transformacions interiors. L'esfera daurada, símbol de perfecció i coneixement, remet a la idea d'un saber ancestral vinculat a la matèria, la cultura simbòlica i la recerca de la transformació.

Julio Romy, amb *Enigmar* (pàg. 94), transforma l'alabastre en una evocació simbòlica del mar, on formes i textures suggereixen elements naturals sense representar-los literalment. L'obra activa la memòria i la percepció de l'espectador, que ha de reconstruir mentalment allò fragmentari, situant-se plenament en el terreny del *misteri del coneixement*.

En aquesta mateixa línia, Maria Candela Peñato, amb *Puntos de encuentro* (pàg. 78), presenta dues ones d'alabastre que s'uneixen en una col·lisió que delimita el pas entre allò visible i allò invisible. El buit i el silenci esdevenen elements essencials d'una forma que suggereix que el sentit no es mostra completament, sinó que ha de ser intuït.

Coco Guilera, inspirada en l'*Enigma d'Einstein* (pàg. 57), transforma la lògica matemàtica en una forma artística carregada de simbolisme i complexitat. A

través de la forma orgànica i el color daurat, l'obra proposa un espai on raó i enigma conviuen, qüestionant els límits entre coneixement científic i experiència poètica.

La dimensió geomètrica del saber apareix a *Phicosaedre* (pàg. 73), de Margarita Muñoz, un enigma construït al voltant de la proporció àuria i del llenguatge matemàtic. Mitjançant codis binaris i estructures ocultes, l'obra convida a desxifrar un ordre invisible on coneixement, harmonia i misteri s'entrellacen.

Rafel Peinado, a *Paral·lelepípede* (pàg. 77), incorpora motors elèctrics que converteixen l'escultura en un organisme mecànic en moviment constant. Els tòtems de fusta amb inscripcions suggereixen un sistema de signes que l'espectador ha d'interpretar, reforçant la idea del coneixement com a procés actiu i canviant.

Mireia Vilar presenta a *Atzar* (pàg. 110), una escultura mòbil formada per una estructura metàl·lica en equilibri que sosté diverses peces de resina suspeses. L'obra evoca descobriments científics i fenòmens naturals sorgits de manera accidental, posant en valor la fortuïtat com a motor inesperat de coneixement i transformació.

Finalment, Carme Riu, amb *Sostenint el dubte* (pàg. 91), i Manel Rovira, amb *Tòtem* (pàg. 95), introdueixen de manera més explícita la dimensió interrogativa del saber. Les seves obres apel·len a la impossibilitat d'un coneixement absolut i a la persistència del dubte com a element essencial del pensament.

Les obres reunides en aquest àmbit proposen entendre el coneixement no com una resposta definitiva, sinó com un procés obert, fragmentari i en constant revisió. L'escultura es converteix aquí en un espai de pensament on formes, símbols i estructures activen la reflexió i la interpretació.

En aquest territori, saber implica també no saber del tot. El misteri no desapareix davant el coneixement, sinó que l'acompanya i el sosté. Així, cada obra esdevé una invitació a llegir, desxifrar i imaginar, recordant que tota certesa és provisional i que el pensament neix, precisament, en el punt on apareix el dubte.

“L’objecte trobat no és mai inert: és matèria amb memòria que pot ser reactivada a través de la mirada i el joc.”

(Idea inspirada en el pensament escultòric d’Àngel Ferrant)

Aquest tercer àmbit explora la relació entre figuració, espai i percepció a través d’estructures obertes, tensions materials i equilibris aparentment impossibles. Les obres parteixen sovint de l’*objet trouvé* i de la reutilització de materials diversos —ferro, fusta, alumini o elements industrials— per construir formes que desborden la seva funció original i obren nous camps de significat.

En aquest context, la matèria trobada es converteix en un testimoni de temps i ús, conservant rastres del seu passat mentre adquireix una nova dimensió simbòlica. L’escultura es presenta així com un espai de construcció i tensió, on l’equilibri no és estable sinó precari, i on cada obra revela la fragilitat d’un ordre sempre provisional.

A *Identitat sense rostre*, Josep Maria Viaplana (pàg. 109) transforma el ferro i les soldadures en una estructura que suggereix presència humana sense recórrer a la figuració explícita. La peça planteja una identitat construïda a partir de la matèria, la tensió i el buit, més que no pas de la representació directa.

Mercè Muntada, amb *Microones* (pàg. 74), reutilitza un antic electrodomèstic per convertir-lo en una figura híbrida entre màquina i presència orgànica. L’objecte obsolet es transforma en un espai de lectura simbòlica sobre el temps, la utilitat i la capacitat de reinvençió de la matèria, esdevenint un enigma domèstic. Seguint la mateixa idea trobem *Fusta digital* (pàg. 86) de Francesc Puig, on les peces d’un aparell informàtic desmuntat, conviuen amb el treball en fusta. L’obra reflexiona sobre el misteri de la tecnologia digital, que utilitzem diàriament sense comprendre realment com funciona. Alhora, simbolitza la unió entre la noblesa natural de la fusta - l’artesania entesa com a tècnica artística- , i els avenços informàtics que han transformat el nostre món.

A *Intel·ligència emocional?* (pàg. 67), Ricard Mira combina ferro, coure i plaques electròniques per qüestionar la relació entre emoció, tecnologia i pensament. L’obra posa en tensió allò orgànic i allò artificial, suggerint una condició híbrida de la consciència contemporània.

Ángel Campiña, a *Red* (pàg. 39), treballa materials d'enderroc per construir una arquitectura fràgil i precària que recorda un mapa o una estructura mental en construcció. L'*objet trouvé* esdevé aquí un sistema de signes oberts, on la ruïna es transforma en llenguatge.

Juanjo Frechilla, a *Equilibrios y simetrías: Obra n° 4 – ENIGMA* (pàg. 49), utilitza l'alumini i els principis de la tensegriat per crear una estructura en aparent equilibri suspès. La tensió entre forces oposades converteix l'escultura en una metàfora visual de l'ordre ocult que sosté tota estabilitat.

Les obres reunides en aquest àmbit proposen una reflexió sobre la fragilitat de les estructures que organitzen la nostra percepció del món. L'escultura es converteix en un sistema obert on la matèria, el moviment i la tensió construeixen equilibris inestables que qüestionen qualsevol idea d'estabilitat permanent.

En aquest espai, les formes no s'imposen com a veritats tancades, sinó com a processos en suspens, sempre a punt de transformar-se. L'espectador esdevé part activa d'aquest equilibri precari, interpretant i reconstruint uns significats que, com les pròpies obres, es mantenen en un estat constant de tensió i possibilitat.

“Tot flueix i res no roman.”

— Heràclit

El darrer àmbit reuneix un conjunt d'escultures en què la presència humana esdevé el centre de reflexió sobre el pas del temps i la voluntat de transcendir-lo. Les obres evoquen petjades, memòries i processos de transformació lenta, en els quals la matèria conserva i alhora revela les empremtes d'una experiència vital en constant evolució.

El temps no es presenta aquí com una successió lineal i mesurable, sinó com una experiència profunda marcada per la fragilitat, la mutació i la permanència del record. Les escultures esdevenen espais de pensament on origen, trajecte i final s'entrellacen, obrint interrogants sobre la continuïtat de l'existència i la possibilitat de transcendir la forma i el present.

A *Dins del cub*, Moisès Gil (pàg. 54) configura un espai d'enigma on estructura i figura generen una experiència d'inestabilitat i interrogació constant. La tensió entre ordre geomètric i presència humana situa el subjecte dins un sistema que el supera i el desborda, vinculant temps i transcendència en un espai de pensament obert.

Joaquim Hernández, amb *A través del temps i de l'espai. Un enigma? Meditant-hi* (pàg. 58), combina ferro, acer i terracota en una peça que reflexiona sobre la dimensió temporal i espiritual de l'existència. La figura humana esdevé aquí un mediador entre matèria i pensament, entre el visible i allò que el transcendeix.

Planeta Terra (pàg. 47), de Tona Escala, incorpora ferro, fang i fusta per suggerir una visió orgànica i vulnerable del món, marcada pel pas del temps i pels processos naturals. Davant un entorn buit i despullat de referents, els personatges nus expressen sorpresa i desconcert, convertint la reacció emocional en un interrogant obert sobre la fragilitat de la condició humana.

Ramon Pons, a *El lloc on comença* (pàg. 83), presenta una terracota que remet a l'origen i al gest primigeni. L'obra es concep com un sistema transformable en què cada disposició modifica el relat, mentre els elements erosionats evoquen el temps com a acumulació de memòria, experiència i transformació constant.

Carles Puig, a *Inconegut* (pàg. 85), planteja una al·legoria del viatge vital a través d'un vaixell a la deriva. L'obra reflexiona sobre la incertesa de l'existència i la fragilitat del temps, en un recorregut on passat, present i futur es perceben com a dimensions inestables i en contínua redefinició.

Les obres reunides en aquest àmbit proposen una lectura del temps com a experiència viva, inscrita en la matèria i en la consciència humana. L'escultura es converteix en un registre sensible del pas del temps, on cada forma, textura i transformació conserva la memòria d'allò viscut i suggerit.

En aquest context, la transcendència no s'entén com una resposta definitiva, sinó com un procés obert de continuïtat i interpretació. Les peces conviden l'espectador a situar-se en aquest espai de pas, on el temps no només es contempla, sinó que s'experimenta com una tensió entre allò que desapareix i allò que persisteix en la memòria i en la mirada.

Jose Abellán

joseabgon@hotmail.com
@taller_de_escultura

Qui pot més

2026

Marbre de Carrara i ferro

50 x 15 x 15 cm

En aquest temps tan convuls, enigmàtic i críptic, que nosaltres, som els tercers en no entendre res, ja que els missatges ens són amagats per homes que com sempre es veuen i es creuen superiors, deus.

No vull amagar res amb el material en que està realitzada l'obra. És un marbre dur amb taques i betes que sembla que s'oposi al cisell i al martell.

És marbre de Carrara.

De mica en mica el vas doblegant, dibuixant i escardant fins fer-te'l a la teva mida però sempre a dins portarà els seu ADN i la seva marca de naixement.

Qui pot més?

Almirall-Germain

almirall.germain@gmail.com

@almirallgermain

Neix d'un desig d'explorar la tensió entre la matèria i l'esperit, entre allò que ens conté i allò que anhelem ser. Els contorns trencats e irregulars no són accident: vull que l'obra sembli trobada, no fabricada, com si ja existís dins la matèria i jo simplement l'hagués alliberat, les marques del fang són les empremtes del temps viscut, les cicatrius que no s'amaguen sinó que és mostren.

El rostre que emergeix és el meu rostre interior, però també el de qualsevol dona que ha après a habitar la incertesa amb dignitat. No mira l'espectador mira cap endins i cap amunt alhora, perquè la veritable mirada sempre és doble. Els tres ocells que l'acompanyen representen les tres dimensions del meu propi vol: la memòria del passat, la consciència del present i l'anhel del futur. L'ocell en la tradició iconogràfica universal és portador de l'ànima, missatger entre mons, símbol de llibertat i transcendència.

El títol de "Mirades" és plural perquè crec que mai mirem des d'un sol lloc: mirem des de tot el que hem estat.

Mirades

2026

Terracota amb pàtina

37 x 30 x 13 cm

Enric Alonso

enricgui@gmail.com

@enricalonsomasana

Aquesta obra es basa en una simetria total: la cara oculta és exactament igual a la que tenim davant.

Al darrere no hi ha una resposta diferent sinó la repetició de la mateixa imatge, eliminant qualsevol escapatòria.

La vena als ulls és la que manté el misteri, ja que impedeix que la figura s'adoni que està atrapada en el mateix lloc. Les cadenes, per la seva banda, fan tangible el pes d'aquesta repetició.

Al final, el secret de l'obra és que la figura no pot avançar: en trobar sempre la mateixa cara a tot arreu, es queda bloquejada sense poder sortir mai d'ella mateixa.

La cara oculta

2025

Policarbonat (CD's - DVD's) i ferro

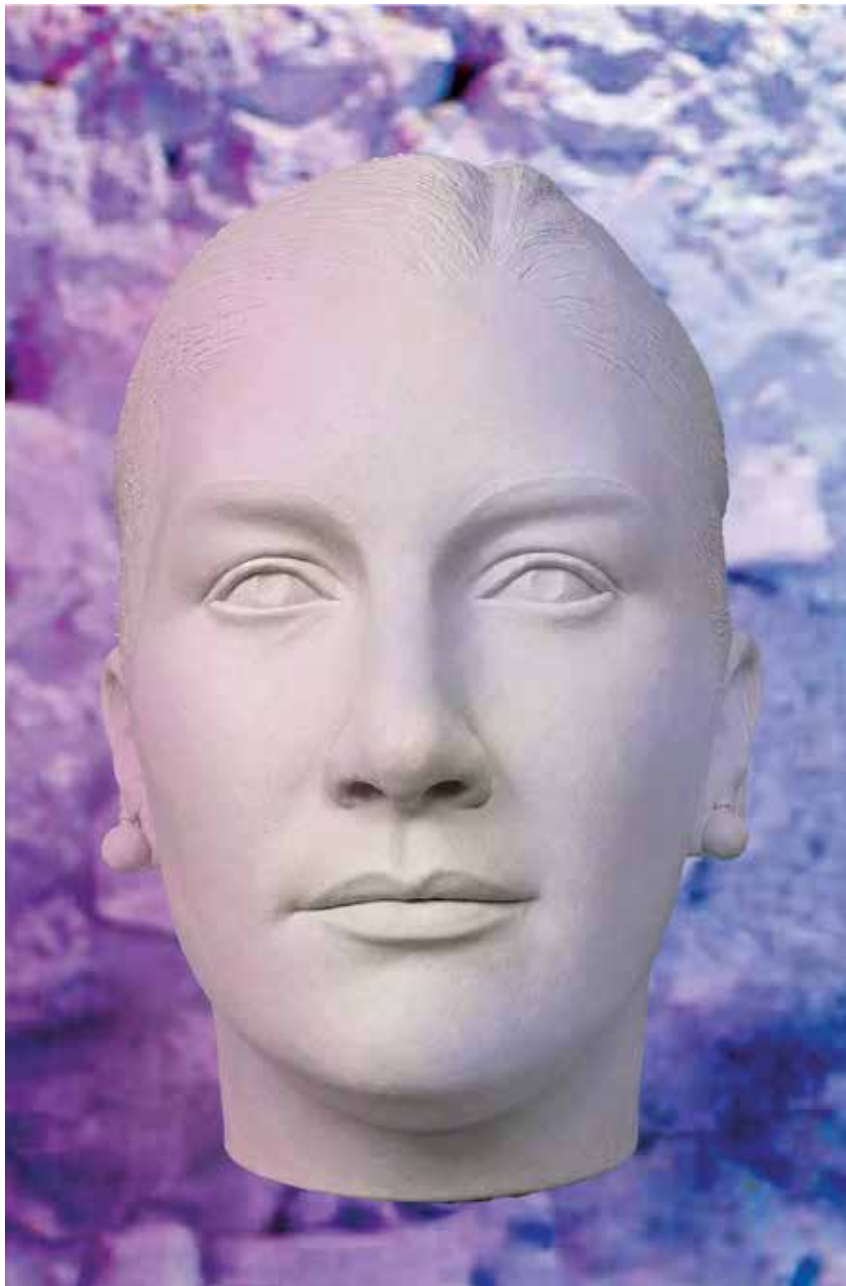
La tècnica utilitzada és mixta, modelatge tèrmic de polímers i soldadura d'arc.

82 x 55 x 22 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Presències ocultes'

José Luis Ansón

jose Luisanson@gmail.com
@jose Luisanson.escultor

La obra inverte la lògica del retrat clàssic, substituint la presència per la seva empremta.

El rostre sembla com un buit actiu, com el rest d'una identitat que ha estat retirada de la matèria.

Les paraules inscrites no expliquen el origen: el envolten.

La peça es situa en el límit entre forma i desaparició.

Negativo de lo innombrable

2026

Resina amb patina de bronze
60 x 40 x 15 cm

Juliana Arias

julianaescultora@gmail.com
@julianaescultora

El pánico, ese miedo intenso, extremo e irracional, que nos hace perder el control o incluso nos paraliza.

El corazón se acelera hasta el punto de sentir que va a explotar. Posiblemente no sepas porque, o quizás sí, pero te persigue hasta que te falta el aire.

Un miedo externo o interno, hacia los demás o hacia nosotros mismos. Quien sabe...

Pánico
2026

Terracota patinada amb pigments
36 x 27 x 20 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Montse Balletero

monescaparatista@gmail.com
@montse.balletero

D'on som? Qui estableix les fronteres?

I si el nostre desig de descobrir, de viatjar i de conquerir no s'hagués donat?

Sense la necessitat d'emigrar, com hauria estat el destí de tots nosaltres?

El mar sempre és un camí, un camí que ens apropa, ens allunya i ens engoleix. Viatjar per plaer, per créixer o per amor; aquesta ha de ser la nostra raó de ser.

Una humanitat millor és possible?

El gran Enigma...

2026

Terracota, fusta i paper maixé
63 x 33 x 30 cm

Pili Beltran

pilibj1971@gmail.com
@esculturasycreacionespilibeltran

Presentimiento, es una escultura que surge de una forma espontánea.

Su color negro, casi azabache y sus formas inspiradas en simbologías ancestrales, invita al espectador a realizar ese viaje hacia su interior; estimulando esa parte más intuitiva o premonitoria del ser humano.

Presentimiento
2026

Pedra / marbre de Calatorao
45 x 25 x 15 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Rosa Bertran

soling468@hotmail.com
@vautien

Essència compartida, dos cossos — masculí i femení — es fonen en un sol tors, sense fronteres clares ni jerarquies. La forma resultant no és suma, sinó transformació: una identitat nova que neix de la unió.

La terracota, matèria primigènica i propera a la terra, conserva la memòria del gest i del tacte. La patina daurada emergeix subtilment com un vel simbòlic, evocant allò sagrat, allò essencial que transcendeix la carn. No il·lumina, suggereix; no imposa, revela.

L'escultura habita l'enigma del ser compartit: on acaba l'un i comença l'altre? On resideix la identitat quan els límits es dilueixen? En aquest cos ambigu i serè, la dualitat esdevé unitat, i la diferència, harmonia.

Essència compartida

2026

Terracota amb patina daurada
70 x 40 x 45 cm

Mercè Bessó

mercebesso@gmail.com

@mercebesso

Quan la superfície de la pedra et mira i et parla un gran enigma tens davant teu. Que amaga dins seu? Un món ple de possibilitats inmanifestades t'espera per donar-li una altra vida més humana.

Agafo el llapis i començo a dibuixar en l'alabastre uns rostres que estan en embrió i sento que ja volen palpit. El punter, l'escarpa, la gardina i el martell comencen a jugar conscientment guiats per mi en l'acte de creació de treure per donar.

La ment és qui governa guiada per la intuïció que marca el ritme de les eïnes en el picar la matèria. El joc esdevé passió essent l'ànima de la creació. El repte de passar del món de les idees al món de la matèria esdevé la realitat d'aquesta escultura que avui pots contemplar.

Naixement d'un rostre 2

Alabastre
24 x 24 x 7 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Presències ocultes'

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Eloi Biosca

nus@nus.cat

@eloibiosca

Un noi contempla el misteri del seu propi cos a través d'un mirall que una serp sosté amb una quietud antiga.

L'anús -territori ocult, impossible de veure sense mediació- esdevé aquí un portal silenciós, una geografia íntima que la mirada pròpia rarament pot habitar. Els tabús que l'envolten, sedimentats al llarg dels segles, han esmorteït la seva capacitat de donar plaer, convertint-la en un secret mig oblidat, en una pregunta que ressona dins la carn.

La serp, vigilant i sinuosa, irromp com un símbol doble. Beu de la tradició cristiana, on tempta l'ésser humà a tastar allò que li és vetat, com si cada descobriment fos una nova expulsió del paradís. I alhora, arrossega l'eco de la mitologia grega: Apol·lo, triomfant sobre Pitó, arrabassa a la serp la saviesa que jeia en el seu cos enrotllat.

Així, el títol de l'obra evoca el lema inscrit al frontispici del temple d'Apol·lo a Delfos, com una invitació a mirar-se -i a reconèixer-se- en allò que sempre ha romàs a l'ombra.

Coneix-te tu mateix

2026

Plàstic PLA. Modelat digital i impressió 3D en FDM

54 x 36 x 40 cm

Bori

boriescultures@gmail.com
@bori.escultures

Escultura representativa de Sant Jordi.

Militar romà o cavaller medieval? Personatge mític o històric?

Nascut a Capadòcia o a Montblanc?

Aquí es presenta l'home nu i desarmat, imposant el control sense fer ús de la violència.

És o no és?
2016

Bronze. Peu de marbre Marquina
90 x 35 x 29 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Quim Bosch Daniel

boschquim@gmail.com

@quim.bd

Aquesta obra vol ser una metàfora visual i una reflexió, sobre la mirada i la percepció de la realitat.

Veiem el món exterior segons el nostre món interior. L'ego filtra, interpreta i construeix la nostre visió personal. I ho fa a través de les emocions, creences, experiències, memòria, imaginació, expectatives, desitjos, pors, estats d'ànim, etc, sovint de manera distorsionada.

L'acció de mirar-nos als ulls, en un mirall, ens confronta i, alhora, ens convida a endinsar-nos en el misteri i l'enigma d'un viatge interior. Dirigint la mirada cap dins i posant consciència, mitjançant l'autoconeixement, cercarem una imatge més clara i nítida de nosaltres mateixos. Però aquesta, no només ha de servir per a comprendre i integrar l'ego, sinó que l'hem de transcendir i fer aflorar la nostra essència.

5 7 15 (A=I)

2026

Fusta, mirall i organça

30 x 30 x 30 cm

Roser Box

info@espaidelvidre.com
@espai.del.vidre.barcelona

Diuen que Pandora va obrir una caixa i va alliberar tots els mals del món. Per què es lliura una caixa que no s'ha d'obrir? Què representa realment cada mal alliberat? Per què queda l'esperança a dins?. També diuen que, al fons, va quedar esperança. L'esperança és un regal o un engany? És consol o condemna?. És l'última cosa que queda... o la primera cosa que neix?. No hi ha una veritat única: hi ha múltiples lectures possibles. La caixa de Pandora és un enigma sobre la condició humana. "Enigma és allò que només es revela quan ho toques. Aquesta caixa guarda preguntes antigues i una esperança que cada visitant ha de descobrir per si mateix." Cada persona interpreta els "mals" i "l'esperança" des de la seva pròpia història. Aquesta instal·lació convida el públic a enfrontar-se a aquest misteri a través de la participació, no com a càstig sinó com a reconeixement. En tocar les peces, en moure-les i reorganitzar-les, cada persona recompon el seu propi mapa interior a través de la intuïció i la interpretació personal. L'esperança no està amagada, espera a ser descoberta quan el caos troba una altra forma, és l'enigma final.

La caixa de Pandora

2026

Vidre

33 x 33 x 22 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Entre el mite i el misteri'

Joan Busquets

jobuscan@hotmail.com

@joanbusquetscantal

Aquesta escultura representa un cercle irregular on es troben diferents buits.

Aquestes parts buides, plenes de nusos i cavitats, són com una memòria del que és i del que ha estat. Cada esquerdada pot ser llegida com una ferida o com una obertura.

Depèn de la mirada de cadascú.

Cercle enigmàtic

2020

Fusta

62 x 20 x 60 cm

Ángel Campiña

acampinya@yahoo.es
@campinacamachoangel

El material de derribo queda atrapado en la red.

Red
2020

Material d'enderroc, taulons, pals,
maons, ferro i cordill
115 x 95 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Estructures en suspens'

Berta Canals

lartdelaFerrera@gmail.com

@lartdelaFerrera

Estendre fils és fonamental i de vital importància per l'ésser humà.

La forma de l'escultura prové del foc.

Berta Canals és artesana del metall especialitzada en forja artística, i relaciona la seva pràctica amb la cuina pel rigor i el control del foc que exigeix. Treballa amb processos tradicionals i materials reciclats, en un diàleg entre art i natura. Ha estat reconeguda amb el Distintiu d'Artesania de la Generalitat de Catalunya.

La màgia dels fils

2025

Acer. Forja, soldadura a la calda i oxidació natural amb aigua del mar Mediterrani.

100 x 25 x 20 cm

Carme Cañete

carmecanetecreations@gmail.com
@carme.canete

Som allò que l'altre veu o el que decidim callar? Oculus Animi és una invitació a la introspecció en un món que ens exigeix ser mirall. L'obra s'articula a través de la tensió entre matèria i aparença, amb un element central de ruptura: els ulls embenats.

La pedra representa el "Jo intern": la matèria bruta, pesant i plena de cicatrius que som en la intimitat. En contrast, el mirall construeix la "identitat social": una il·lusió òptica, polida i adaptada a les expectatives externes. A la meitat de la imatge es produeix el tall on l'espectador intenta, inútilment, completar el rostre. Tanmateix, la figura decideix embenar-se els ulls per protegir la seva essència de la tirania visual. Aquesta bena és un crit de llibertat; en rebutjar la mirada externa, l'escultura nega la validació dels altres.

L'enigma resideix en aquesta impossibilitat de síntesi: per molt que l'observador busqui el rostre complet, mai veurà el que ella percep amb l'ull de l'ànima. Ella posseeix la veritat; nosaltres, només la il·lusió.

Oculus Animi

L'Ull de l'Ànima

2026

Pedra i vidre de mirall

48 x 30 x 17 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Presències ocultes'

Cande Caputo

candecaputo@gmail.com
@ycandelart

En esta pieza, el hierro deja de ser esa estructura rígida y pesada para volver-se puro gesto, una línea que se muer-de la cola. **Firulete** no pretende ex- plicar nada; más bien se planta como un interrogante material. A través de este entramado de varillas soldadas, se propone un recorrido por lo que no se ve: las tensiones, los vacíos y esa fragilidad que, paradójicamente, sos- tiene todo lo sólido.

La obra es una invitación a perderse en el dibujo aéreo. Entre los nudos y las curvas, el metal se vuelve etéreo, casi como un garabato que cobró vo- lumen para habitar el espacio. No hay una respuesta única ni un manual de instrucciones; cada ángulo propone una nueva sospecha, un nuevo pliegue.

En definitiva, **Firulete** es un laberinto abierto. No busca que el espectador lo descifre, sino que se deje interpelar por el capricho de la forma, aceptando que, a veces, lo más real es justamente aquello que no terminamos de atrapar.

Firulete

2025

Varetes de ferro soldades

58 x 109 x 28 cm

Basado en el mito de Apolo venciendo a Pitón y el Oráculo de Delfos.

La escultura de Apolo venciendo a Pitón simboliza el triunfo de la luz, la razón y el orden sobre las fuerzas oscuras, caóticas del subconsciente, el enigma de la sombra. Apolo, dios de la claridad, derrota a Pitón, marcando el paso del caos violento al conocimiento. De la oscuridad a la luz.

Las grietas de Apolo en su torso y la gruta cincelada en su espalda alude al lugar donde Apolo lanza a Pitón vencido. Sus efluvios dieron lugar a efectos adivinatorios, de ahí a las pitonisas y la peregrinación al Oráculo de Delfos para conocer lo enigmático, lo que nos depara la vida.

Ese lugar profundo de donde emerge el enigma, espacio oculto donde habitan los secretos del mundo. La escultura sugiere que el conocimiento implica la lucha de enfrentarse a lo oscuro y penetrar en lo oculto. Así, el enigma se transforma en sabiduría. Apolo no elimina el misterio, sino que lo ilumina. Es la lucha de conocerse e iluminarse a uno mismo, el verdadero enigma.

La victoria del alma sobre el ego.

Apollo's victory over Python

2025

Resina acrílica policromada sobre piedra

100 x 47 x 35 cm

Glòria Coronas

gcoronas@orange.fr

La paraula «Enigma» l'he aplicat en el fet de fer-se un petó, aturar-se.

I fer la reflexió... Què ens atrau per fer un petó?... L'atracció de la persona?... El seu olor?... El desig?...

Aquesta es la meva interpretació de l'Enigma.

Àurea del petó

2014

Pòfir d'Iran

70 x 40 x 20 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Presències ocultes'

Mila Cristóbal

milacristobal@hotmail.com

@mila.cristobal

L'enigma alquímic. L'art de la transformació.

Una esfera daurada, icona de perfecció i de coneixement, amb signes alquímics, ens evoca llenguatges antics i misteriosos. Al seu voltant uns cercles l'embolcalla en una òrbita silenciosa sense empresonar-la, suggerint el cercle etern de transformació, del que és interior i el que és exterior.

Podem veure l'alquímia no només com una pràctica ancestral sinó com una metàfora vigent del desenvolupament humà i l'evolució interior.

**Khemeia
2026**

Gres i porcellana
22 x 31 x 26 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Jorge Egea

egea.sculptures@gmail.com
@egea_sculptures

Sota la captació de l'aparença queda ocult el coneixent de la veritat.

Aquesta peça explora el joc de mirades entre l'interior i l'exterior; la llum i la foscor, l'amagat i el reflex.

Veiem el cos i el fruïm, però no volem conèixer la bastida que el sosté.

L'anatomia, generalment, ens esgarrija i l'esquelet ens recorda la mort, essent però imprescindible per la mecànica de la vida. Mirem els cossos de front, però eludim els seus racons.

El cos és un contenidor, una àmfora amb la forma exterior d'aquesta obra. Un cos geomètric que conté una essència orgànica i corporal, la qual no podem percebre. Exercint el joc del "voyeur" ens apropem a les petites finestres que ens permeten accés a la imatge interior que, tanmateix és fruit del reflex.

En l'acumulació de les diverses experiències d'observació, internes i externes, assolim una idea a l'entorn de l'obra complerta. Altrament, la superfície no es deixa resoldre l'enigma.

Enigma

2026

Resina, cartró, vinil i bambú

76 x 27 x 35 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Presències ocultes'

Tona Escala

tonaescala@gmail.com

@tona_escala

Planeta Terra

2026

Ferro, fang i fusta

70 x 70 x 46 cm

Davant un món vuit, despallat de tot, no queda res, només les “emocions” dels personatges nuus, astorats, espantats...

Incredulitat, sorpresa, curiositat Que ha passat ?

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Temps i transcendència'

Albert Ferrer

albertferrerferrer8@gmail.com
@albertferrerferrer

Tot és qüestionable.

Perquè

2020

Marbre

56 x 26 x 4 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Presències ocultes'

Juanjo Frechilla

juanjofrechilla@gmail.com
@juanjo.frechilla

La obra busca generar una experiencia de desconcierto e intriga.

Ocultando a primera vista que su esencia reside en la tensión entre fuerzas opuestas, en la coexistencia de lo visible y lo invisible, en la magia de un equilibrio improbable.

ENIGMA es, al mismo tiempo, una estructura y una metáfora: la idea de que detrás de cualquier forma de estabilidad puede existir un sistema oculto de tensiones que la hacen posible.

Es una escultura concebida a partir de los principios de la tensegridad, en dónde un conjunto de piezas de aluminio parecen desafiar las leyes de la física al flotar en equilibrio, sostenidas únicamente por una red de cables de acero y tensores. La obra se presenta como un juego entre fuerza y fragilidad, generando una presencia que sorprende por la aparente suspensión de sus elementos en el espacio y por su aparente simplicidad.

Equilibrios y simetrías:

Obra n°4 - ENIGMA

2025

Alumini

80 x 35 x 40 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Estructures en suspens'

Rosa Gallach

rosagallach@icloud.com

@rosa_gallach

Dualitats és una escultura en bronze que representa una dona, estirada amb elegància, recolzada suaument sobre els colzes, dividida per la dualitat intrínseca de la seva essència.

Les formes del seu cos suggereixen harmonia i contrast alhora, reflectint la tensió entre força i delicadesa, entre serenitat i passió, que coexisteixen dins de la dualitat de la dona.

La superfície treballada del bronze, amb tons blaus i bruns, intensifica les ombres i llums, posant de relleu cada matis de la seva complexitat.

Dualitats

2019

Bronze patinat

21 x 46 x 23 cm

Mari Carmen García

mcgp2002@hotmail.com
@sculpture_mcg

Que m'espera?
Que serà de mi?
Quin es el meu futur?

En un món actual tan canviant, tan precari, tan incert, molt convulsiu e inestable, amb tanta crisi i ple de conflictes ...

El que m'espera?
El que m'espera es un gran Enigma.

Noia misteriosa
2025

Terracota
24,5 x 17,5 x 18,5 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Margarida Geronès

geronespuig@gmail.com
@geronespuig

Desapareix la pluja
en la foscor de la nit.
El rostre sagrat esvaeix
qualsevol mal record:
camins, rius i corriols
que no duen enlloc.
Tot s'oblida quan no es recorda.

Enigma

2026

Refractari amb esmalts a alta
temperatura

30 x 25 x 36 cm

Carme Gil

carmegilbel@gmail.com
@gilcarme

El sentit de l'obra és l'oxigen fosc, un enigma que els científics estan estudiant des de fa uns 3 anys.

Consideren l'oxigen fosc del fons del mar com a generador de vida. Aquest misteriós oxigen l'he representat com la mare mar que nodreix la nostra respiració a més de la de tots els éssers que viuen al mar.

L'oxigen no és només a la superfície sinó que es genera també en les profunditats marines i funciona com a bateria de l'oxigen que fa possible la vida al nostre planeta.

Mare de l'oxigen fosc
2024

Terracota amb vernís
de material ceràmic
38 x 32 x 26 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Moisès Gil

moigil@gmail.com

@moisesgil_art

L'escultura es configura com un **dispositiu espacial de l'enigma**, on la relació entre estructura i figura desplaça la qüestió del sentit cap a una zona d'inestabilitat ontològica. Aquesta construcció ortogonal evoca la tradició social contemporània i que sembla que promet ordre, claredat i racionalitat espacial, però l'organització de massa i volum proposa un sistema on l'espai vivencial s'**obre a una lògica de futur incert**.

Enfront de la duresa estructural ortogonal geomètrica, el cos apareix com **un nucli opac**, una presència que intensifica la seva ambigüitat. La relació d'escala entre ambdós elements inverteix la jerarquia clàssica entre subjecte i arquitectura contextual. **El subjecte es replega dins un sistema que ho excedeix**.

Així, l'escultura no representa l'enigma: **el produeix estructuralment**. Entre la racionalitat geomètrica de l'estructura i la introspecció de la figura, s'obre un camp d'interrogació on el pensament es reconeix a si mateix com a límit. L'espectador troba l'experiència mateixa d'enfrontar-se a allò que roman sense resoldre i se li ofereix la participació directa a l'obra com a coautor conceptual amb les seves aportacions.

Dins del cub

2022

Acer corten i resina de polièster amb pols de marbre
44 x 28 x 23 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Temps i transcendència'

Jaume González-Bosch

jaumegonzalez@gmail.com

@jaumegonzalezbosch

En aquesta obra s'estableixen una sèrie de relacions espacials entre el cos incomplet d'un home i unes caixes o plans delimitats per les seves arestes.

En aquestes relacions es poden establir diferents lectures de com podria continuar aquest cos i quina relació hi hauria amb l'espai delimitat que l'envolta. A l'hora també existeix una interpretació de les parts del cos que els elements geomètrics focalitzen.

És en aquesta doble via inversa a on resideix el misteri o l'enigma.

Com continuaria la figura, perquè es signifiquen unes parts del cos i es suprimeixen d'altres?

Encaixant I

2023

Terracota i vareta de ferro quadrada
45 x 50 x 35 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Aniola Guilera

aniola.guilera.art@gmail.com

[@aniola.guilera.art](https://www.instagram.com/aniola.guilera.art)

L'escultura “transmutació invisible” neix d'un enigma profund: la certesa que tot el que sembla estàtic batega en un canvi constant. L'alquímia de la matèria amb l'atemporalitat de l'energia que som.

A través de les seves formes sinuoses, el gest i la fusió entre la matèria orgànica i inorgànica vol expressar el concepte del tot que som i del que formem part, l'essència invisible des de la substància en transformació. És una invitació a mirar més enllà de la forma física per sentir el moviment intern, el misteri meravellós de ser. L'enigma resideix precisament en allò que l'ull no capta però l'ànima sent: una transformació atòmica i espiritual que s'esdevé en el silenci, constant i invisible. Un secret etern de l'ànima, que no mor mai sinó que es perpetua constantment.

Com a part d'un tot orgànic, l'obra ens recorda que la nostra pròpia naturalesa és una metamorfosi constant. És l'instant que no acaba, on el material toca l'invisible i ens permet contemplar el nostre propi misteri.

Transmutació invisible

2026

Terracota

30 x 60 x 20 cm

Coco Guilera

cocoguilera@hotmail.com

@cocoguilera

La meva escultura és una interpretació lliure de la solució de l'Enigma d'Einstein, un trencacaps lògic que desafia la ment.

Inspirada en la complexitat i en la interpretació dels seus elements. He intentat reflectir la bellesa de la lògica matemàtica amb la creació artística.

L'enigma d'Einstein

2026

Fusta, calcinat càlcic, cola de conill,
goma-laca, pa d'or, pigments

37 x 22 x 8 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Joaquim Hernández

jherndezpellisa@gmail.com
@joaquinhernandezescultor

El temps, el seu transcurs i la seva interrelació amb l'espai i totes les dimensions possibles d'aquest, no deixen de constituir un enigma, que, de vegades, ocupa el meu pensament.

**A través del temps i de l'espai.
Un enigma? Meditant-hi.**

2026

Ferro, acer i terracota

50 x 36 x 35 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Temps i transcendència'

Kerstin Hintz

kerstin251177@gmail.com

@kerstinhintz

La obra consta d'un osset de peluix de mida humana i d'un receptacle de ceràmica amb una mena de matèria a dins en la qual hi floten 5 caps amb diferents expressions. Parla de l'enigma del futur de la humanitat. Un dubte profund que qüestiona la nostra capacitat de superació i el llegat que deixarem. L'evolució constant de la tecnologia i la societat fa difícil predir el camí. Resideix en la incertesa d'una civilització dividida entre l'avenç tecnològic salvatge i la pròpia capacitat destructora. Una Societat, que rau en la nostra pròpia naturalesa paradoxal: capaç de crear art, tecnologia i moralitat, mentre persisteix en la destrucció i la incomprensió de la nostra pròpia essència fins a la solitud interior en un món hiperconnectat. La humanitat nedant o flotant sobre una superfície indefinida amb diferents expressions com a exemples d'una resposta o reacció a un futur incert. El receptacle com a símbol del món que ens acull i ens limita. L'osset de peluix com un objecte de transició entre la fantasia i la realitat, o aquí com a metàfora de la transició entre la humanitat i la tecnologia. L'osset de peluix, en cert sentit, representa un poder superior, esdevé el líder lúdic de la humanitat. El joc, quelcom imprevisible i les seves regles que encara són incertes i que només es desenvoluparan durant el joc.

Swirled (remolinat)

2026

Tauleta de ferro, ceràmica, pintura, tela

100 x 70 x 100 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Luis Huertas

l.huertastamayo@gmail.com

[@luishuertastamayo](https://www.instagram.com/luishuertastamayo)

El conocimiento antes de ser adquirido puede ser un enigma. En esta obra he querido representar que el “Enigma”, encerrado en la esfera de vidrio, con la que el demonio, “Luci” para los amigos, nos tienta, igual que hizo con Eva, con la manzana, para que adquiramos conocimiento.

Lucifer, el ángel de la luz. El mas hermoso, el más brillante, el más inteligente, el que fue capaz de pensar por su cuenta, tuvo la osadía de rebelarse contra Dios, y este lo castigó creando el infierno y colocándole a él como como guardián del mismo para que acogiera a todos los que se rebelaran contra el mismo Dios, como hizo él. Lucifer, fiel a su causa rebelde, sigue provocando, como se expresa en su mirada desafiante y tentadora para que seamos capaces de atrevernos a aprender, a conocer, y no conformarnos solo con lo que nos han inculcado. El tronco de pino tiene una parte superior que sugiere la forma de una llama. El demonio está relacionado con el fuego.

Tentación

2025

Tronc de pi, acer, vidre i pedra

178 x 80 x 80 cm

Victòria Ibars

victoria@victoriaibars.com
@victoria_ibars

Que es un enigma,?
Un misteri, una incògnita ...

Amb les meves mans he construït per mitjà d'un enigma, aquest personatge que ha sortit del no res.

Atès que soc ceramista i faig anar el torn, la meva obra funciona igual, pujo planxes, les enganxo unes a les altres donant la forma que més m'agrada i obtinc una obra lleugera, esvelta, delicada i escultòrica.

Planxes fetes de refractari han anat pujant i voltejant per donar forma a aquest cos, mig home, mig cavall.

El centaure
1980

Material ceràmic refractari,
cuit a 1260°
55 x 27 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Solange Keschmann

sol@keschmann.com

[@solange.sculptures](https://www.instagram.com/solange.sculptures)

¿Es una ilusión de buscar en la electrónica soluciones a problemas fundamentales?

¿Fue necesaria la pirita, también conocida como “oro de los tontos”, para crear la piedra filosofal y hallar la solución al enigma de la transmutación en la Alquimia?

Se dice que la Pirita posee propiedades benéficas que estimulan la motivación, incrementan la fuerza de voluntad, la alegría y la concentración.

En mi obra, “LA MAGIA DE LA PIRITA” busqué soluciones y convertí los materiales en arte.

La magia de la pirita

2026

vidre acrílic i pirita

30 x 22 x 18 cm

Dàmaris Llaudis

llaudisart@gmail.com
@artdamaris

Este trabajo ha sido fruto de un proceso de dolor y lágrimas donde he podido sentir el abrazo de mi Dios, su gracia y la calma.

Me he sentido como una vasija de vidrio que se rompe una vez más y es llevada al crisol donde el fuego de Dios me transforma el corazón en uno nuevo.

“Lleva la cuenta de mis lamentos. Has recogido todas mis lágrimas y las has guardado en un frasco. Has anotado cada una de ellas en tu libro.”

Salmos 56:8

Corazón nuevo

2025

Vidre, fang, ferro i fusta
64 x 35 x 35 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Entre el mite i el misteri'

Susy Llobregat

susyllobregat40@gmail.com
@susyllobregat

En aquesta escultura he vulgut representar el 'carinyo' i la complicitat de dues amigues xiuxiuejant les seves intimitats.

Tarda de secrets i confidències

2025

Terracota

25 x 15 x 27 cm

Joaquim Marsal

jomarsal@miravet.info
@marsalgrinyo

La figura reclosa en ella mateixa, com una crisalida, mira dins seu per resoldre l'enigma del propi jo: el gran misteri de la consciencia humana.

La fugida cap endins, el viatge interior també pot ser una defensa davant les agressions exteriors.

Viatge interior 2025

Terracota de fang negre patinat
45 x 45 x 20 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Belén Mercader

belenmerpra@gmail.com
@belen.mercader

D'intimitats n'hi ha de moltes menes,
tantes com àmbits privats tinguem.

Amb la parella, amb la família, amb les
amistats, amb nosaltres mateixos,...

Cadascuna té les seves peculiaritats,
fent-les totes elles ben diferents.

Les uneix el fet de ser inabastables des
de l'exterior.

Són espais interiors, secrets, on hi pot
haver de tot. Convé mirar-los, prote-
gir-los, fins i tot prendre consciència
de la seva existència, d'altra forma de-
sapareixen, s'esfumen.

Intimitats

2025-26

Fusta de til·ler

35 x 35 x 37 cm

Ricard Mira

correu@ricardmira.eu

@ricardmira

Aquest bust d'un robot humanoide femení (ginoide), aparentment enamorat, està fet amb ferro, coure, circuit imprès i pinyons de canvi de marques de motocicleta. La tècnica utilitzada és la forja en fred, i en la soldadura hi ha participat Avelino Lizandra. L'acabat és amb grafit i vernís.

La idea que es vol expressar és que, amb l'avenç de la intel·ligència artificial, sorgeix el dubte de si les màquines poden arribar a estimar. Perquè, de fet, ja hi ha persones que se senten molt acompanyades parlant amb els assistents de veu o els *xatbots*, i també s'estan aconseguint uns resultats molt realistes en l'aparença dels robots.

Tot plegat fa que conversar amb una màquina provoqui sovint la sensació d'estar davant d'un ésser intel·ligent i emocional.

Però pot fer-se realitat la sensació? Aquest és un enigma del nostre temps.

Intel·ligència emocional?

2026

Ferro, coure i PCB

45 x 35 x 25 cm

Model: Paola García Sáez

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Estructures en suspens'

Eulàlia Monés

eulaliagresely@gmail.com

@eulaliamonés

Els Oracles eren llocs sagrats del món antic on es consultava la voluntat dels déus sobre el futur i les decisions importants.

La sibil·la o pítia era la sacerdotessa que mitjançant la inhalació de vapors que emanaven del subsol, com és el cas de Delfos, entrava en una mena de trànsit i així es posava en contacte amb els déus i obtenia la resposta a la consulta que s'havia formulat.

Les respostes eren, normalment ambigües, obertes a interpretació i en molts casos en forma d'enigma.

Aquestes respostes, encara que enigmàtiques, van tenir molta influència en el món grec, des de la fundació de colònies fins a declaracions de guerra.

Oracle

2026

Resina acrílica policromada

75 x 23 x 24 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Entre el mite i el misteri'

Jordi Mor

jordimor2023@gmail.com
@jordi.mor

Es tracta d'un bust, la meua interpretació d'una dona ibera, realitzat en marbre de Carrara a mida real. La peça incorpora unes inscripcions deliberadament enigmàtiques inspirades en l'escriptura ibèrica; potser algun arqueòleg amb bon ull podrà algun dia intentar desxifrar-les.

L'obra es presenta sobre una peanya feta amb terres de la muntanya de Montserrat, foses a uns 1200° C, fet que permet que aflorin els òxids minerals que porten amagats. Aquesta revelació d'allò que estava ocult forma també part de l'enigma de la peça.

Tals Barke
2026

Marbre de Carrara
34 x 30 x 23 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Antoni Morro

antonimiquelesculor@gmail.com
@morro_escultura

Espigues de Quars planteja allò femení com un espai de possibilitat i de re-escritura simbòlica. L'espiga, símbol ancestral de creixement i regeneració, s'associa al quars, mineral vinculat a l'energia i a la memòria geològica, generant una figura que connecta cos i natura i que transcendeix el temps.

Desproveïda de trets individuals, la forma esdevé arquetípica: no representa una dona concreta, sinó un principi femení que remet a les primeres representacions sagrades de la dona. Aquesta despersonalització no implica absència, sinó expansió, convertint el cos en un territori simbòlic i polític de resistència davant les narratives patriarcal.

En diàleg amb el marc conceptual d'*Enigma*, l'obra proposa una feminitat que no es deixa reduir ni desxifrar del tot, i reivindica l'opacitat com a espai de força, autonomia i potència emancipadora.

Espigues de Quars

2024

Marbre negre de Bèlgica

48 x 13 x 10 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Entre el mite i el misteri'

Dolors Mulero

dmulero@gmail.com

@dolorsmulero

Aquesta escultura representa a una dona la mirada de la qual guarda un enigma silenciós. Un secret de pedra que no es revela, sinó que convida a ser intuït.

Modelada en terracota, l'obra evoca un món interior profund i contingut.

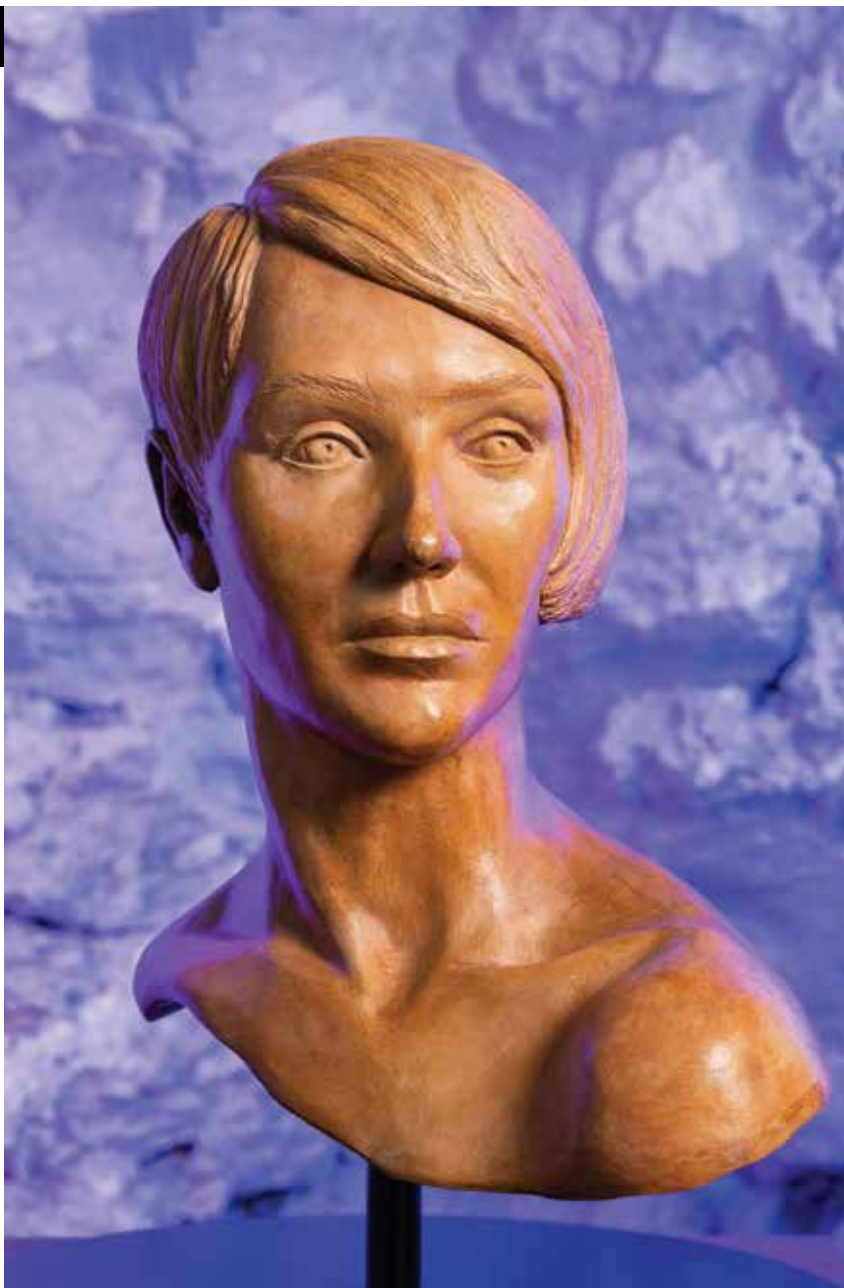
El silenci de la seva expressió obre un espai on l'espectador completa el sentit amb la seva pròpia sensibilitat.

Serena

2025

Terracota

45 x 35 x 35 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Eva Muñoz

evamunoz25@gmail.com

@eva.escultura

Aquesta obra simbolitza la eternitat i les possibilitats infinites de la vida, l'equilibri entre allò espiritual i material.

La Leminscata és un flux continu d'energia sense principi ni fi, és un emblema d'amor etern en evolució constant i una eina de reconnexió espiritual que convida a la fluïdesa i a la reconciliació.

Leminscata

2026

Esteatita

40 x 22 x 10 cm

Margarita Muñoz

margaritamzlz@gmail.com
@margarita_munoz.art

Phicosaedre és una escultura concebuda com un enigma geomètric.

Un icosaedre, que es sustenta sobre una base circular, on φ és la clau i les cares contenen codificades en binari els seus 19 primers decimals.

El símbol φ és present en la història de la matemàtica, la filosofia, l'art, la natura... no només representa un nombre: és una *idea*, una **clau secreta de la bellesa i ordre al món**: la proporció àuria.

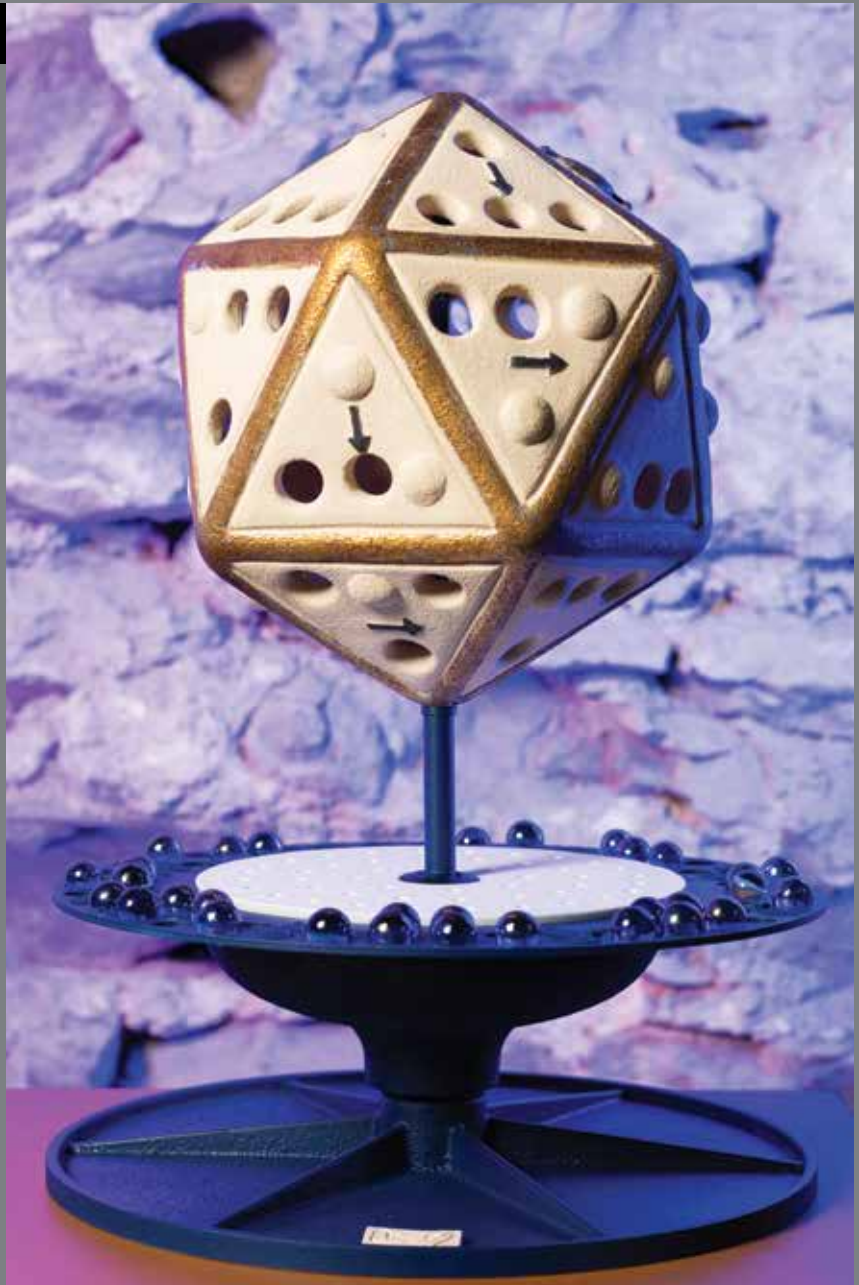
En l'obra, cada forat és un bit. Cada cara, un dígit. Un codi geomètric que et parla. Una proporció infinita, sobre la base de l'**Harmonia**, paraula en binari que es pot llegir en la base.

El conjunt convida a observar, analitzar i descobrir que allò que sembla caòtic és, en realitat, un **ordre ocult**. Un enigma que espera ser llegit. Un misteri revelat només a qui el vol desxifrar.

Nota: $\varphi=1.6180339887498948482...$

Phicosaedre
2026

Terracota, acer i vidre
44 x 30 x 30 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Mercè Muntada

mercemuntadacorona@gmail.com
nemesis_art_13

Un bon dia fa aproximadament 9 mesos el meu microones va començar a fer unes llums estranyes. Estava trencat i era un perill, així que el vaig obrir i vaig treure tot el que hi havia dintre. Amb una curiositat intrèpida vaig explorar un interior desconegut d'un objecte familiar.

Una figura emergeix del silenci domèstic: fragments d'un microones trencat prenen forma humana. Botons, cables i plaques es reordenen en una anatomia impossible, però estranyament familiar.

Aquesta escultura parla de transformació i supervivència. Allò que era útil esdevé expressiu; allò que estava destinat a ser oblidat, ara reclama mirada. És una presència híbrida, entre màquina i persona, que ens confronta amb la relació íntima que tenim amb els objectes que ens envolten.

Potser no és només una figura: és un testimoni del pas del temps, de l'obsolescència i de la capacitat humana de reinventar. Aquí, la ferralla no és final, sinó inici.

Microones

2025

Entrellaçament de filferro, reciclatge i soldadura

180 x 120 x 80 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Estructures en suspens'

Mony Núñez

mony.nz@gmail.com
@monynz

Els oceans, un Enigma del nostre planeta que respira en la foscor, entre corrents invisibles i formes de vida que mai han vist la llum.

Les onades abracen el cos com un sospir fred i antic, t'envolten lentament fins que deixes de saber on acabes tu i on comença el mar. Són suaus a la superfície, gairebé tendres, però amaguen dins seu una força immensa, profunda, impossible de dominar.

L'enigma blau

2026

Terracota i ferro

68 x 40 x 12 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Jordi Oliveres

jordiolveras61@gmail.com
@jordi.oliveras

L'obra "Tocar-se el nas amb la llengua" forma part d'una sèrie de peces que pretenen ser un petit homenatge a les frases fetes catalanes i l'enigma que algunes d'elles amaguen.

Tocar-se el nas amb la llengua

2025

Fang

41 x 40 cm

Rafel Peinado

rafelpg@gmail.com
@rafelpg83

El gir etern dels paral·lelepípedes encarna el caràcter enigmàtic d'una realitat en canvi constant, un flux incessant on l'essència de l'ésser és revelat com a pur esdevenir fugaç...

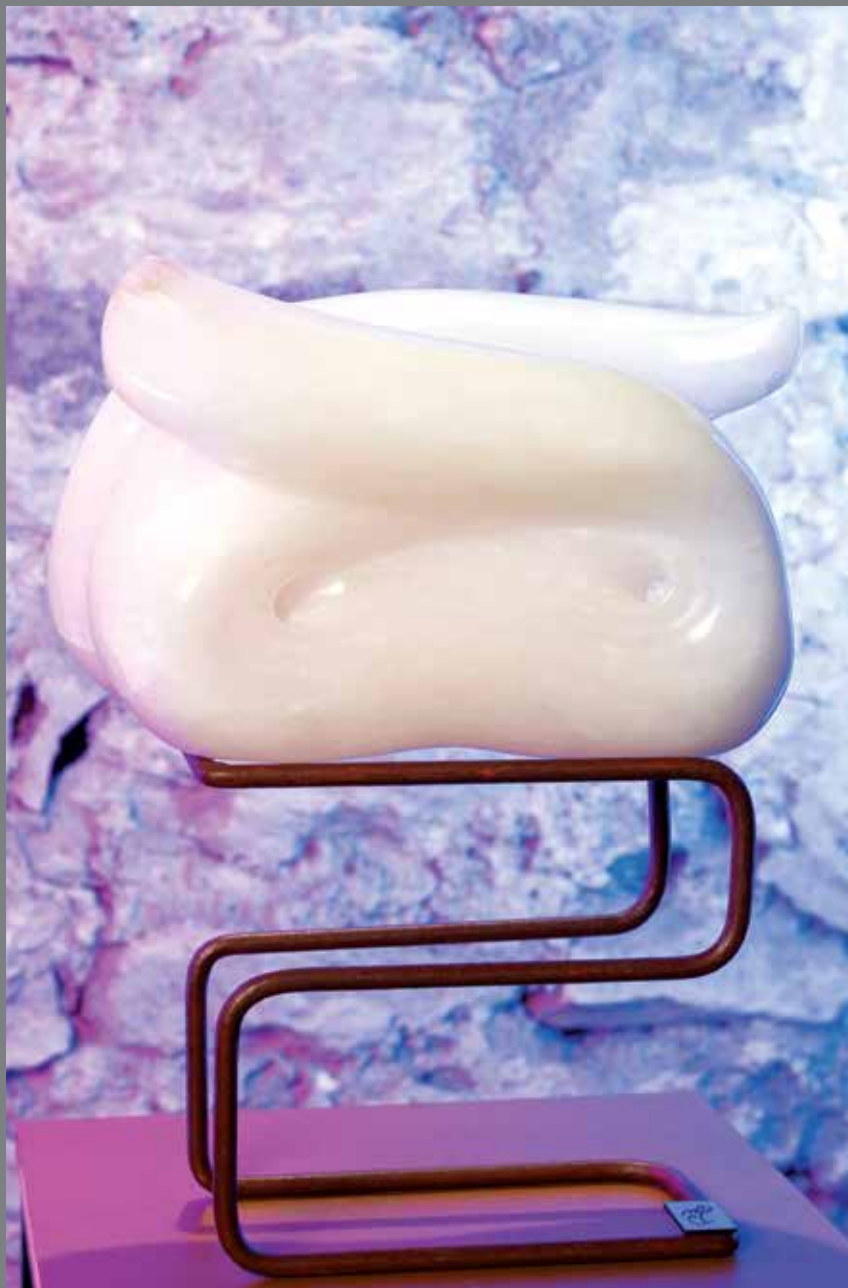
Paral·lelepípedes 2025

Fusta de reciclatge, ferro i
3 motors elèctrics
85 x 38 x 38 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Maria Candela Peñato

mariapenatoperez@gmail.com
@mariacandela_artescultura

Dos olas de alabastro colisionan en un abrazo eterno, tallando el límite entre lo tangible y lo invisible. En su unión cuatro orificios ciegos: pozos de un silencio que no ofrece salida ni respuesta, es el Enigma de la comunión; dónde dos cuerpos se hallan y nace un vacío que la luz no puede atravesar, un umbral sin retorno que custodia aquello que, por más que se busque, jamás será revelado.

Puntos de encuentro

2025

Alabastre

26 x 18 x 16 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Jordi Peraferrer

jordiperaferrer@gmail.com
@jordi.peraferrermallol

Somni

Peça 1: Terracota modelada en fang

Peça 2: Impressió 3D amb patina
de bronze oxidat

47 x 30 x 20 cm

30 x 20 x 15 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Josep Piqué

fundaciojoseppique@gmail.com
@fundacioidartjoseppique

Hermes és una obra de la segona etapa escultòrica de Josep Piqué (1913-2012) en què treballa en fosa de bronze.

Tot i la seva tendència a la figuració, el seu llenguatge és personal i s'expressa de forma lliure on la poètica de les formes i el moviment sempre prenen protagonisme.

Piqué representa el realisme màgic de l'escultura dels '80.

Hermes
1982-1988
Bronze
28 x 30 cm

Mercè Pla

mpmercepla@gmail.com
@merce_pla

L'escultura que presento per aquestes exposicions és "Duet de Finestres", que forma part de la sèrie de "Finestres a l'Interior".

Ens parla d'aquest interior enigmàtic, secret, ocult als ulls de l'espectador.

Amb les finestres creades en aquesta escultura, pretenc una mirada que cerqui, que es qüestioni que podem trobar en aquest interior amagat a la mirada superficial de l'espectador.

Només aquell que es pregunta, que vol anar més enllà, descobrirà aquest interior ocult i enigmàtic.

Duet de finestres
2004
planxes amb refractari
64 x 43 x 24 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Fili Plaza

filiplaza@filiplaza.com
[@filiplazabarcelona](https://www.instagram.com/filiplazabarcelona)

En aquesta escultura, s'alcen dos cosos, un home i una dona, rígids i separats, sense cap ni peus, només l'essència del cos.

Des del davant, són dues figures distants, sense connexió. Però en girar, es transformen en una geometria pura, només rectangles i quadrats.

Així, s'expressa la incomunicació entre ells, però també la distància freda que separa les persones en el nostre temps.

Hermètica

1990

Terracota

70 x 30 x 30 cm

Ramon Pons

ramon@ramonpons.com

@ramonpons_

L'obra pot adoptar diverses formes. Aquesta transformabilitat desplaça part de l'autoria cap a l'observador: cada muntatge altera el relat i obre noves lectures.

En disposició vertical, la peça esdevé metàfora d'ascens i trajecte vital. Quan les peces es dispersen, el sistema es fragmenta i es transforma en paisatge. El personatge deixa de ser culminació: ja no domina l'estructura, sinó que l'habita.

Els cossos cilíndrics, de textures poroses i irregulars —que evocuen líquens o incrustacions orgàniques—, remetent al pas del temps i a l'erosió, fragments que actuen com sediments d'experiències i gestos, portadors d'una història latent.

El personatge —vulnerable i silenciós— s'acompanya d'una caixa buida, que ens omple de preguntes (alliberament, absència, expectativa...). No és el final de cap trajecte, sinó el lloc on alguna cosa es deixa anar i una altra —encara indefinida— comença.

El lloc on comença

2026

Terracota

131 x 21 x 21 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Temps i transcendència'

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Lucila Ponthus

luluxpo@gmail.com
@luluxpo

La mujer es un enigma.

La idea de la mujer como un enigma es una construcción cultural y psicológica, a menudo vinculada a la complejidad de la psique femenina, el deseo y la resistencia a ser reducida a una única definición.

Históricamente, se ha descrito así por la incomprensión de su psicología, inestabilidad aparente o su poder de seducción.

Daphné

2026

Resina acrílica reforçada amb fibra de vidre i estructura. Pintura industrial
81 x 38 x 34 cm

Carles Puig

carles.puig@upc.edu

L'escultura és una al·legoria de la fortalesa i incertesa de l'existència.

La vida, tant individual com col·lectiva, se'ns presenta com un viatge incert, enigmàtic. Com si fóssim navegants a bord d'un vaixell, sovint a la deriva i sense timó.

Les veles representen el passat, el present i el futur. L'únic moment real al que podem agafar-nos és el present.

El passat i el futur només existeixen en la nostra ment. El rumb del trajecte el marca el temps mentre ens fem una pregunta inquietant (tenim el codi per desxifrar-la).

Inconegut

2026

Terracota amb patina i ferro

37 x 48 x 19 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Temps i transcendència'

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Francesc Puig

puigfran@gmail.com
@artiatzar

Vivim en un món digital i informatitzat en el qual gairebé tot plegat depèn d'aquesta tecnologia. Sens dubte aprofitem totes les facilitats que ens ofereix, però de fet, la comprensió real de com funciona tot plegat continua sent un gran **Enigma**.

No entenc, de cap manera, que pugui enviar una imatge o un so amb tecnologia sense fil (viatjant entre el núvols) i poder rebre-ho a l'instant a l'altra part del món. No entenc tampoc la possibilitat d'emmagatzemar el coneixement cultural i científic de tota la humanitat en forma e zeros i uns en uns petits o grans discos durs...

Aquesta obra que presento, doncs, pretén alhora fer un doble homenatge. Simbolitza la unió d'un dels materials més nobles que ens ofereix la natura com és la fusta i els darrers avenços informàtics, que si som sincers, la majoria de nosaltres acceptem i gaudim però no comprenem.

El que i el com s'està aconseguint amb la revolució digital dels últims anys, és un gran **Enigma** indesxifrable per els que encara fem servir mapes per anar d'excursió i rellotges per mirar l'hora.

Fusta digital

2026

Fusta d'olivera, fusta de coral, fusta d'iroko i andròmines informàtiques
35 x 35 x 18 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Estructures en suspens'

Rosa Puigcercós

esculturarous@gmail.com
@rosaescultora

Dualitats reflexiona sobre els moments de tristesa, dolor i angonya que transitem al llarg de la vida i sobre com els afrontem per sobreposar-nos-hi, seguir endavant i transformar la nostra realitat. L'obra parla del dolor físic portat a l'extrem, del poder transformador de l'individu i de la connexió entre el conscient i l'inconscient.

Dualitats mostra les contradiccions internes de l'ésser: la serenitat enfront de la desesperació; el buit vital davant del ple que pressiona; el dolor del cos contraposat a la tranquil·litat de l'ànima.

La pedra a l'estómac representa el dolor i l'angonya, mentre que la cara serena, orientada cap a un costat, simbolitza la manera com afrontem la vida davant les dificultats.

D'altra banda, els cabells en forma de cigne simbolitzen la transformació i el procés de transició personal.

Dualitats

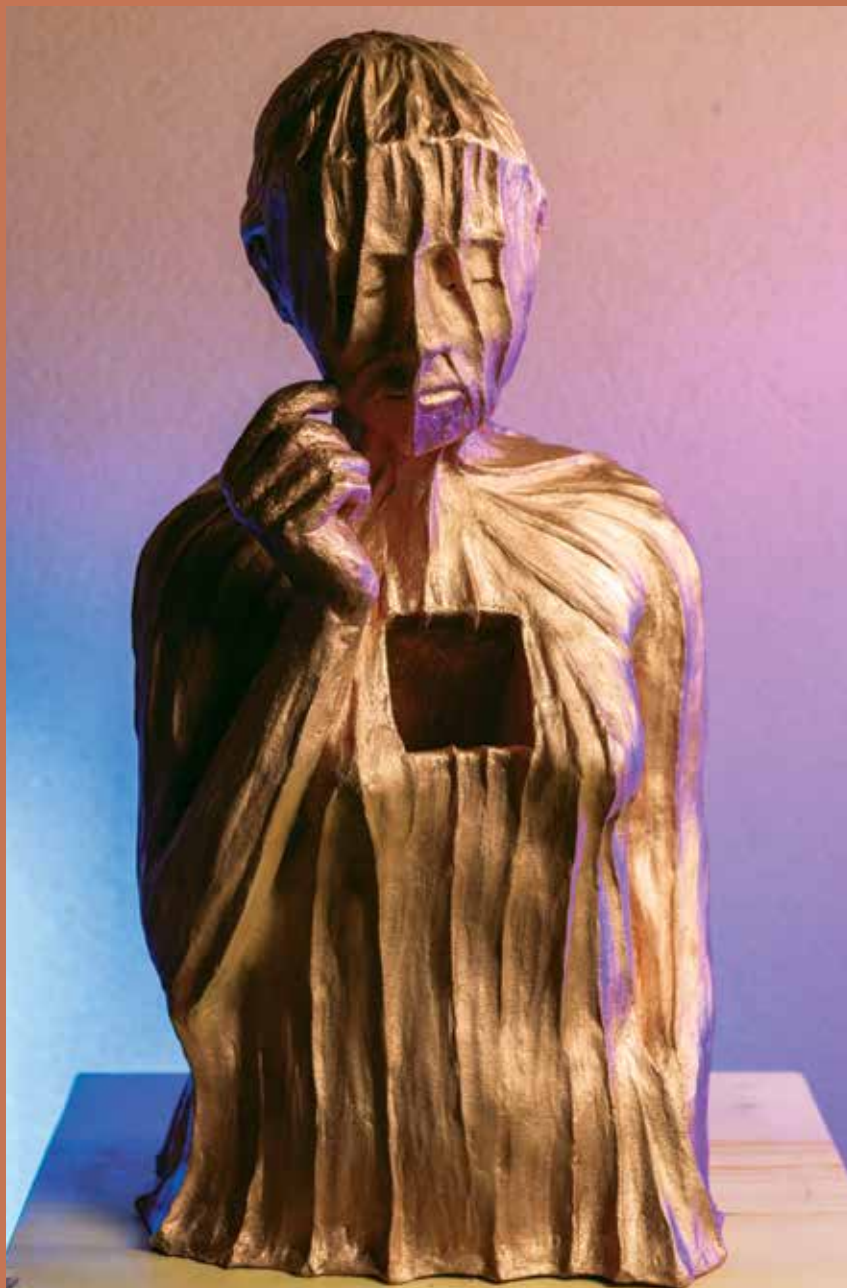
2026

Fang cuit a alta temperatura (1200°)

35 x 27 x 21 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Albert Redondo

albert.redondo@hc-healthcom.com
@albert_redondo

L'obra és una representació de l'acció d'explorar i descobrir tot el que guardem al nostre interior, que ens fa enigmàtics i que sovint volem mantenir invisible pels demés.

Aquesta idea es representa amb la figura d'una dona amb el rostre velat i un recurs que incita a descobrir el que amaga tant gelosament al seu interior.

El que descobrirem serà el reflex de la nostra pròpia essència.

'des-cobriment'

2026

Fang cuit pintat i mirall acrílic interior
60 x 25 x 20 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Entre el mite i el misteri'

Joaquim Riera

recuperart@recuperart.es
@recuperart

L'escultura es construeix com a obra interactiva, on la bola metàl·lica es desplaça per la ranura tallada en la fusta. Aquest recorregut segueix un camí orgànic i irregular, marcat per corbes, esquerdes i desviacions que evoquen tant els anells del creixement de l'arbre com els cicles de l'experiència humana.

La bola metàl·lica representa el pensament, el coneixement, la comprensió, la presa de consciència i la voluntat. El metall, fred i reflectant, contrasta amb la fusta, material viu i càlid. El desplaçament de la bola requereix atenció i paciència, convertint l'espectador en participant actiu de l'obra fins que arriba al final del trajecte per donar llum al centre de L'ENIGMA.

FUNCIONAMENT

Donem una petita empenta a la bola situada el punt vermell per iniciar el recorregut. Al arribar al final del trajecte, dona llum al centre de l'enigma.

Retorneu la bola al punt vermell de partida per iniciar un nou trajecte.

Trajecte latent
2026

Metall i fusta
36 x 22 x 13 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Christophe Rigaut

chrisrigaut2000@yahoo.fr
@cris_rig_art

“**La cèl·lula**” és una escultura en pedra d'Ònix ambrat, creada des del 2026 mitjançant talla directa.

És una representació metafòrica d'una cèl·lula. Les cèl·lules porten un dels misteris més grans de la vida. Van aparèixer al voltant de fa més de quatre mil milions d'anys i són la base de tots els éssers vius a la Terra. Es poden multiplicar a voluntat i es dupliquen transmeten arquitectura biològica, memòries, ADN, lluitant per la vida i generant la seva pròpia energia.

Són les cèl·lules les creadores de tota consciència?

La Cèl·lula

2026

Pedra (ònix ambrat)

50 x 52 x 34 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Presències ocultes'

Carme Riu

carmeriu80@gmail.com

@carmeriudemartin

Enigma és per definició un element o aspecte que cal descobrir i desentrañar.

Ens referim a allò desconegut, és a dir que no sabem com és, o bé que per la seva ambigüitat e indefinició pot ser percebut de varies formes.

L'interrogant damunt la mà planteja una pregunta que cal respondre, que cal ser explicada i fins que no hi hagi una solució o evidència aquesta consisteix en un enigma relacionat amb una cosa o fenomen desconegut, del que no s'han exposat les seves característiques, o bé del que en tenim una resposta ambigua que tant pot ser certa com no, tot i que provisionalment la considerem com a veritat per causa de que no comptem amb més proves.

Sostenint el dubte

2026

Fang refractari d'alta temperatura
amb esmalt de colors ocre i castany
37 x 15 x 16,5 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Joan Roca

joanrocaduarte@gmail.com
@john_stone_2art

L'home ocell va néixer del foc.

Entre espurnes i cops de martell, el ferro es va unir com si recordes una forma antiga, la d'algú que un dia va voler volar.

Cada soldadura és una cicatriu, cada encreuament de filferro un batec de tingut.

Mesura el mateix que un home però pesa gairebé com un somni, les seves ales de metall no baten i tot i així semblen plenes de vent.

Diuen que a les nits, quan tot queda en silenci escolta el cel. No es mou, no ho pot fer però el seu interior de ferro hi guarda una memòria, la d'un vol que encara no ha passat.

I tant mateix, quan la llum el travessa projecta una ombra que si que vola.

'Birdman' (Home-ocell)

2026

Ferro soldat

175 x 50 x 50 cm

Jesús Rodríguez

jrodrimore@gmail.com
@jesusrodriguez8734

¿Quien te hirió de esta manera?

2021

Terracota amb esmalt
30 x 10 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Julio Romay

jromay@hotmail.com
@romay.julio

La obra se titula “Enigmar” porque si bien el alabastro podría ser un guiño a símbolos celtas como el trisquel por ejemplo, lo que pretende la obra es introducir los principales elementos que se encuentran en el mar como las olas, la espuma, el brillo, los reflejos, el suelo rocoso, o los bloques de hormigón.

De esta forma se induce al contemplarla el recuerdo del mar

Enigmar

2026

Alabastre, pedra de Calatorao,
metacrilat i mirall

33 x 33 x 30 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Manel Rovira

manelrovirabcn@gmail.com
@manelrovirabcn

La figuració com a punt de partida, les formes sintetitzades, les formes mínimes fonamentals com a llenguatge escultòric.

Retrobar els orígens, les arrels, la primera intenció expressiva. També el fet artesà, el respecte per l'ofici i la noblesa dels materials.

Tòtem
2001

Ceràmica i ferro
36 x 19 x 13 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Magdalena Salazar

magdalena.salazar2@gmail.com

Siempre me he preguntado donde,
cuando se concibe en la mente o en
el vientre.

Yo he querido estar embarazada.

Pero mi pensamiento no era simultá-
neo.

Y está mujer es el reto pienso y

Está hecho el deseo ?

Para lo mágico que es, quiero repre-
sentarlo de esta manera en forma de
semilla y feto.

La semilla

2026

Terracota

33 x 22 x 16 cm

Carme Sánchez

carme@gea.cat

@carmesaor

Els enigmes no són només jocs d'enginy: al llarg de la història han servit per educar, transmetre coneixement, posar a prova la intel·ligència i fins i tot protegir informació.

És conegut l'ús d'enigmes a la Xina imperial i les proves intel·lectuals en contextos cortesans o rituals.

En aquest sentit, l'òpera Turandot aprofita aquesta estètica orientalista, inspirada en un conte persa relacionat amb *Les mil i una nits*, i presenta uns enigmes que funcionen com una prova d'intel·ligència i astúcia que permet a la princesa mantenir el control sobre el seu destí.

Els enigmes que planteja Turandot:

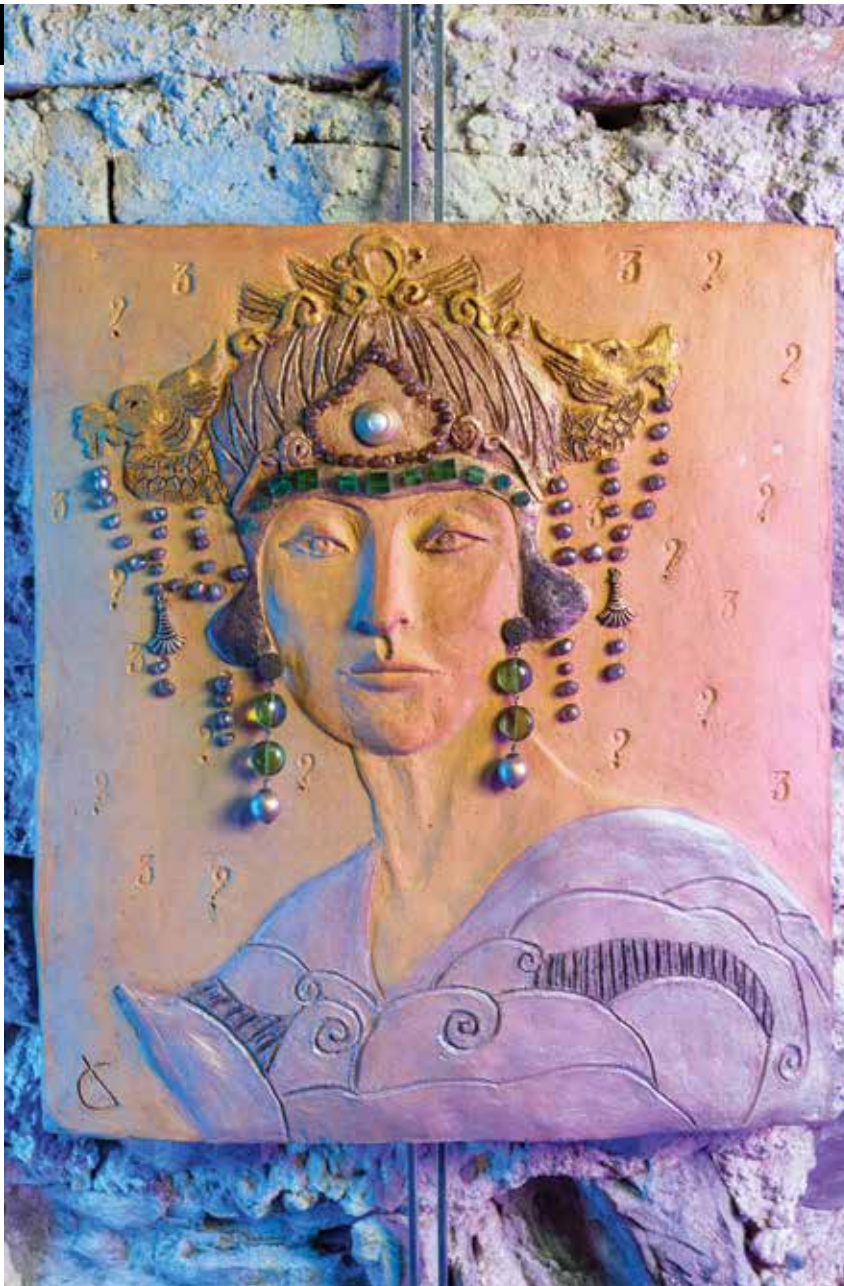
1. Quina cosa neix cada nit i mor cada dia?: **L'esperança.**
2. Quina cosa flameja freda com el gel?: **La sang.**
3. Quina cosa és com la mort però dóna vida?: **Turandot.**

La princesa dels enigmes

2026

Fang cuit i granadura

30 x 24 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Maribel Sánchez

maribel.sanchez.burruezo@gmail.com
@misabel_sab

“Tu” és una peça de vidre que conté un missatge fragmentat en capes, com si cada línia habités en una dimensió pròpia. La transparència i la profunditat no revelen: et desafien. El text, escrit sobre superfícies que se superposen, obliga a desplaçar la mirada per reconstruir el sentit.

No hi ha una lectura única, sinó un procés: veure, desxifrar, dubtar.

Amb “Tu”, el vidre, aparentment clar, esdevé un enigma. I en aquest joc, l'espectador descobreix que el més evident sovint és el que més costa de comprendre. Cal mirar en el sentit adequat, ja que “Tu” és un missatge tan clar com el vidre, però tan complex com la vida.

Tu
2026
Vidre Float i Figuro negre
27 x 14 cm

L'Enigma de la Vida de Siddhartha (El Viatge)

- **Orígens Nobles:** Nascut en el si de la família reial dels Sakya, el seu pare, el rei Sudodana, va intentar aïllar-lo de qualsevol patiment del món.
- **La Revelació:** Malgrat el luxe, Siddhartha va tenir una crisi existencial en veure els “quatre encontres”: un ancià, un malalt, un cadàver i un asceta. Això li va revelar la naturalesa del patiment humà (envelliment, malaltia i mort).
- **La Renúncia:** Als 29 anys, va abandonar la seva vida com a príncep, la seva esposa i el seu fill per trobar la veritat sobre el patiment.
- **La Il·luminació:** Després d'anys de recerca ascètica extrema que gairebé li costen la vida, va decidir seguir el “**camí mitjà**” (ni luxe extrem ni privació extrema). Va assolir la il·luminació meditant sota un arbre Bodhi a Bodh Gaya, entenent la naturalesa del ser i del món.

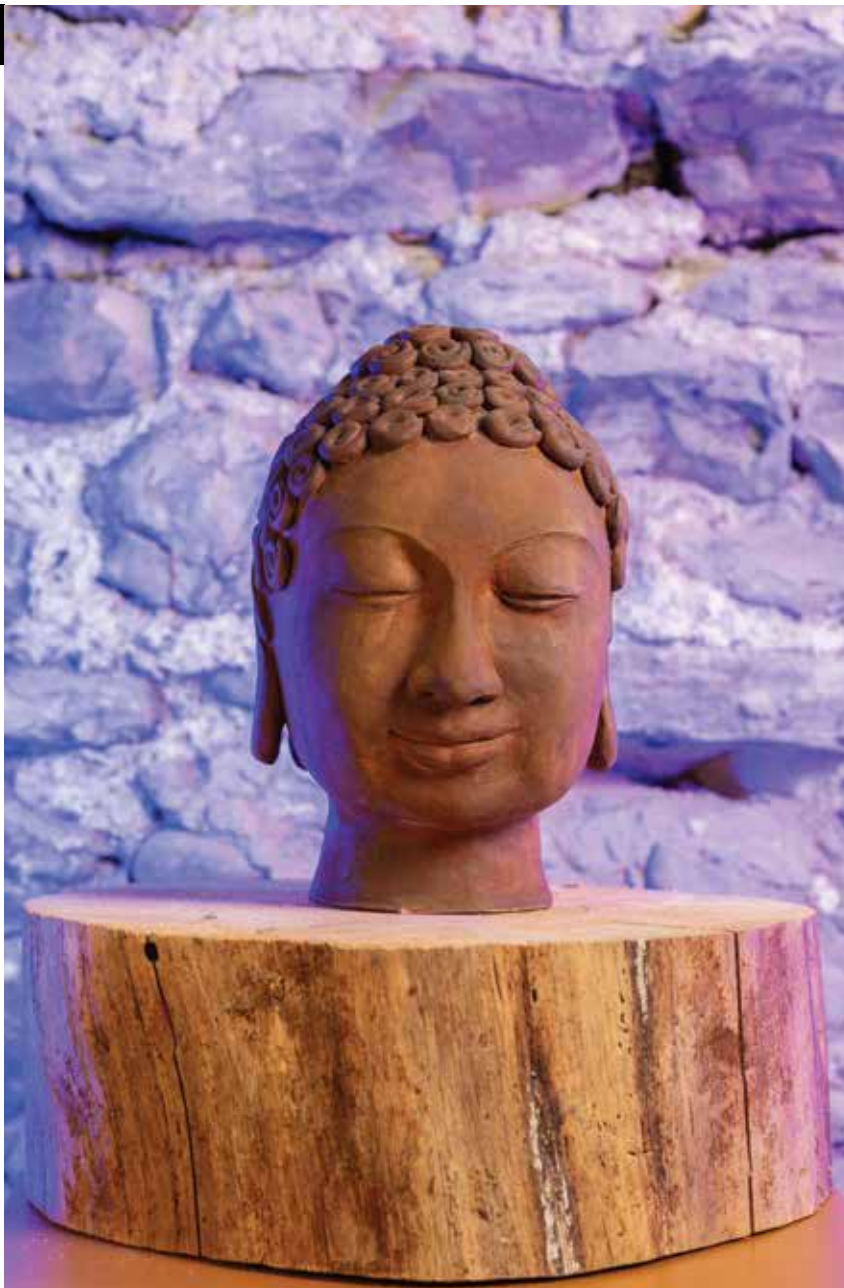
Tots saben qui es Buda, però la meua intenció en aquesta exposició es apropar als visitants a la imatge i presència de Buda.

Buda (enigma i misteri)

???

Fang refractari marró i patinat

40 x 40 cm

Renate Schaffler

xocolat_teia@yahoo.es
@Renateschafflerantony

Según el concepto ENIGMA -misterioso y oscuro-, creo que mi escultura negra con sus diferentes aberturas y múltiples movimientos se adapta bien al tema.

Espacios interiores y exteriores
2016

Gala (granit) negra de la Índia
55 x 25 x 25 cm

Imma Solà

immasolaaru@gmail.com
@isolarum

Quan tenim el privilegi d'estar sense fer res, el temps s'obre, podem pensar, mirar el nostre entorn, somniar, fer projectes, mirar per la finestra, també podem escollir no pensar ni fer res.

La nostra postura pot esdevenir un enigma per a qui ens observa.

Possiblement per nosaltres també és una incògnita, en aquest silenci, la ment comença amb una preocupació que amoïna i acaba trobant una resposta inesperada.

Mirada
2025

Terracota esmaltada
67 x 35 x 28 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Esther Tenedor

esther.tenedor@gmail.com
@esthertenedor

Entre el món dels vius i el dels morts hi ha un espai que no té forma ni paraula.

Psyche habita aquest l·lindar. La figura femenina resta immòbil, conscient del pas, mentre les papallones -ànimes en trànsit- l'envolten com a missatgeres silencioses.

No guia ni reté. **Acompanya.**

El seu gest és el del respecte: permetre que l'ànima continuï el seu recorregut sense ser forçada, sense ser explicada.

Com en els mites antics, l'obra no es revela del tot. Es mostra a fragments, a través de símbols, presagis i silencis. La papallona, *psyche*, és alhora cos lleuger i presència eterna; allò que canvia i allò que perdura.

Psyche no respon preguntes.
Conserva l'enigma.

Psyche

(Del grec ψυχή: ànima, alè vital, papallona)
2026

Terracota i ferro amb pàtines
65 x 56 x 40 cm

Albert Tesifon

tesy.sculpture@gmail.com
@tesy_sculpture

Tors amb un forat al pit que simbolitza el buit que deixa el dolor de les persones i l'absència d'allò que sentim que ens falta: una pèrdua, un record o una part emocional que ja no hi és.

Aquest buit és un espai ocult i silenciós que ens condueix cap a un llenguatge íntim que habita dins nostre, ple de misteri per allò que ha desaparegut i que queda com un secret interior, com un enigma que ens qüestiona i ens convida a explorar les zones més profundes i desconegudes de l'experiència emocional.

Absència
2025

Bronze i acer
62 x 38 x 38 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Raquel Toison

ultreiart@gmail.com

@raqueltoison.art

El mussol simbolitza l'enigma, la saviesa oculta i el misteri.

Té un significat espiritual profund associat a la intuïció, la capacitat de veure la veritat amagada i la connexió amb el món espiritual. És considerat un missatger entre el món físic i el místic (entre el món visible i l'invisible).

Pot anunciar la necessitat de deixar anar el passat i netejar la percepció per a veure les oportunitats presents. Com a animal de poder, convida a escoltar el que no es diu.

Les dues peces que formen l'obra estableixen un diàleg entre elles (i vers l'espectadora) a través dels buits creats a les seves superfícies.

El títol de la peça es crea a partir de les paraules interrogatives en anglès, les respostes a les quals podrien esclarir un enigma, allò críptic, ocult, secret, misteriós, o part d'un somni o premonició... (**What, Where, When, Who, Why, Which**, triada aquesta llengua ja que comencen totes elles per les mateixes dues lletres).

Wh-?

2026

Alumini anoditzat i tronc de garrofer
84 x 35 x 25 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'Entre el mite i el misteri'

Josep Tomàs

joseptomas.passaport@gmail.com
@joseptomas.passaport

Dos rostres i una sola forma.

Els dos representen la dualitat de l'ésser humà, allò que mostrem i allò que amaguem. El que és visible i el que roman en silenci.

Cap dels dos no és més veritable que l'altre. Conviuen, es complementen i es contradiuen.

L'enigma planteja preguntes més que respostes.

Rostres

2026

Talla de fusta de pi amb pàtina de color, encerada i peanya de ferro
40 x 18 x 17 cm

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Presències ocultes'

Marcel Valencia

marcel.valencia@hotmail.com
@marcel_arte

Esta escultura representa libertad, aventura y serenidad, el equilibrio entre lo estático y lo dinámico, la base de piedra interpreta el origen, lo inmutable en contraste con la estructura de acero inoxidable, este dialogo entre materiales surge una tensión o quizás una armonía entre naturaleza y artefacto. Las velas evocan movimiento y dirección que pueden leerse como símbolos de impulso viaje o transformación, la disposición alineada de la base de las velas surge continuidad ritmo como si captara una energía invisible que es viento el tiempo o el pensamiento que impulsa toda la estructura adelante, el eje curvo de la obra que conecta la base con la estructura, introduce una sensación de inestabilidad controlada en la cual la pieza da la idea de fragilidad frente al equilibrio de un instante suspendido en tensión. En conjunto podemos manifestar como una síntesis poética del movimiento, el equilibrio y la relación entre el ser humano y las fuerzas invisibles que lo impulsan ahí está el ENIGMA de la obra la interpretación que el espectador pueda dar a la misma, la obra invita al espectador a contemplar el equilibrio entre control la libertad, capturando la poética del desplazamiento y relación entre el hombre, la materia y el entorno.

El velero

2014

Acer inoxidable i pedra

80 x 60 cm

Laura Vallvé

lauravallvefp@gmail.com
@lauravallve

El tòtem representa l'enigma de l'ocultisme a través de diferents figures i símbols. Cada personatge mostra una cara diferent del misteri: la saviesa, la màgia, la por, el secret, la protecció i la connexió amb allò invisible. Totes aquestes figures, encara que siguin diferents, comparteixen una mateixa idea: que hi ha coses al món que no es poden entendre del tot, però que continuen fascinant-nos.

És precisament això, aquesta barreja de curiositat, respecte i desconeixement, el que converteix l'ocultisme en un enigma, ja que l'enigma no és només allò que no veiem, sinó també allò que, fins i tot veient-ho, encara no acabem d'entendre.

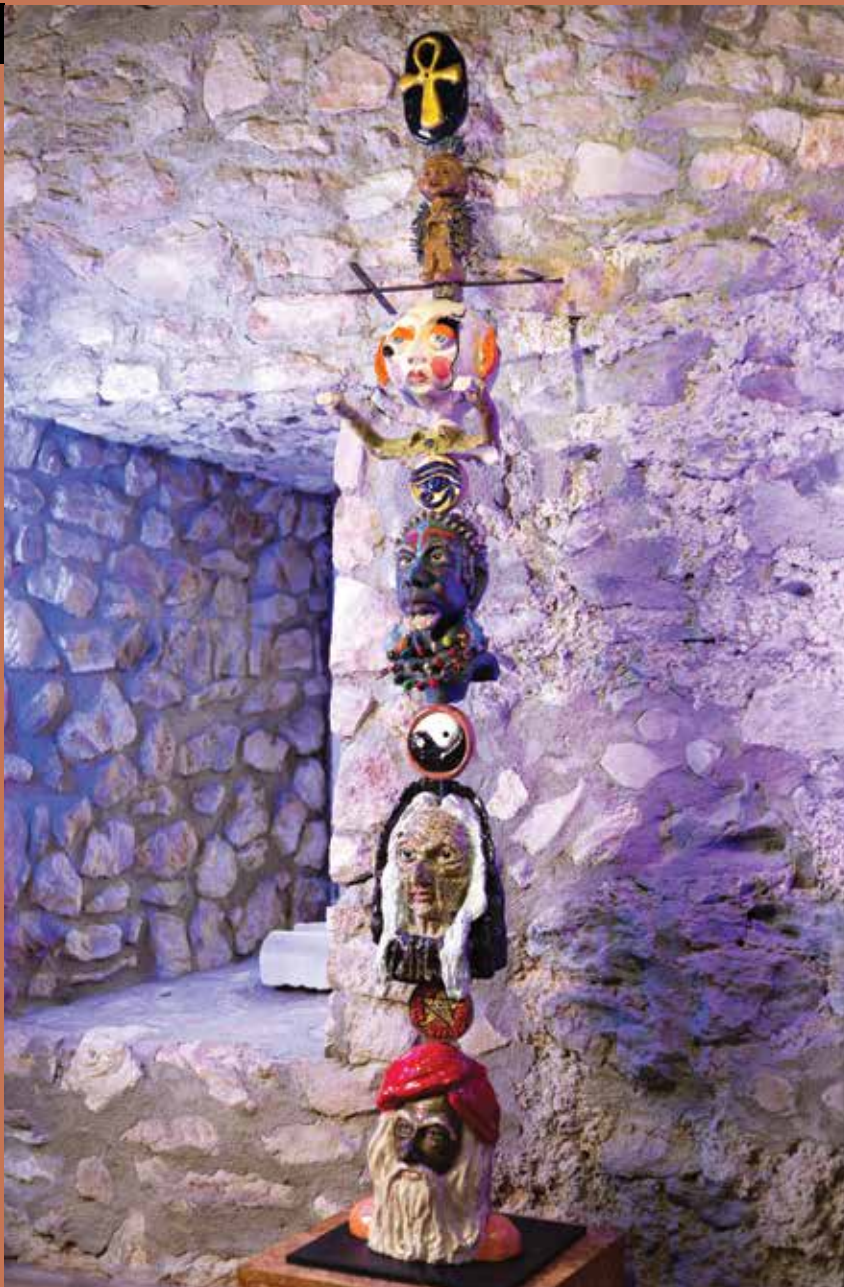
En conjunt, el tòtem ofereix una visió coherent i integrada de l'enigma de l'ocultisme, on cada figura i símbol dialoga amb els altres per expressar la complexitat de la vida, de la màgia i de l'invisible.

Aquest projecte no només és una composició de figures, sinó una manera de fer tangible el misteri, de convidar l'espectador a explorar significats amagats i reflexionar sobre allò que, tot i existir, sovint no podem explicar.

L'enigma de l'ocultisme 2026

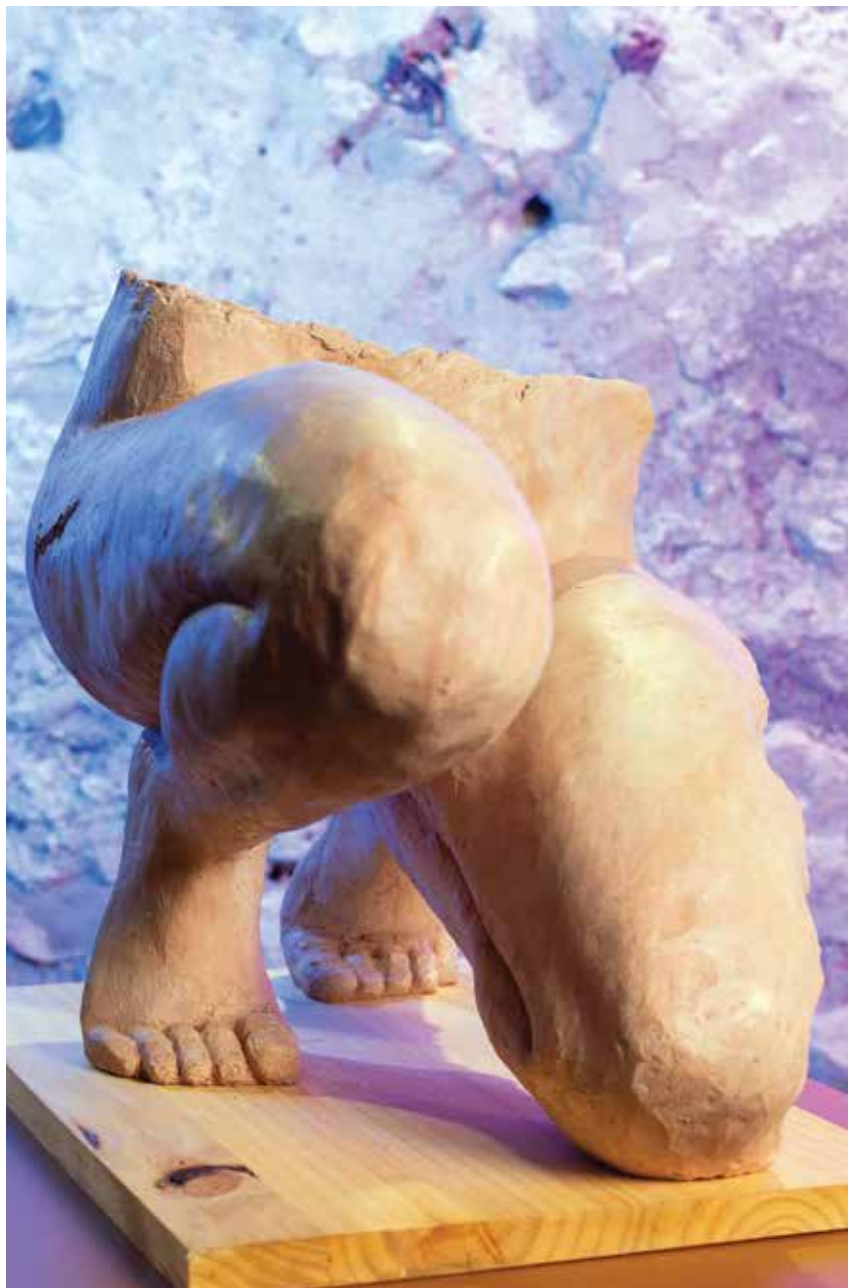
Argila d'alta temperatura, suport de ferro, arracades de plomes i collar de roba

185 x 35 x 35 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Entre el mite i el misteri'

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Imma Vallverdú

imavallverdu@gmail.com
@imavallescultures

Mirada a l'interior del cos com a identitat fragmentada o reconstruïda.

El cos és tan sols una estructura física o també experiència emocional, fragments ordenats o aleatoris...

Fragments

2018

Terracota

50 x 35 x 45 cm

Josep Maria Viaplana

lidiatayeda@gmail.com
@josepmariaviaplananogue

El braç alçat i l'absència de faccions concretes desdibuixen la individualitat per convertir el nen en mirall. No té un rostre perquè podria ser qualsevol.

El cos, fet de ferro i ple d'obertures, deixa passar la llum com si la identitat no fos una forma fixa, sinó un espai en construcció.

Els buits no indiquen absència, sinó possibilitat.

Així, l'**Enigma** no és només el misteri del nen, sinó el de tots nosaltres: qui som quan ens treuen les etiquetes? Què queda quan el rostre desapareix?.

L'obra no defineix una identitat; la suggereix i la deixa en mans de qui la contempla.

Identitat sense rostre
2026

Ferro. Soldadura de femelles
67 x 30 x 36 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp,
dins l'àmbit 'Estructures en suspens'

Exposició col·lectiva itinerant de l'ICRE a Torredembarra, Barcelona i Miravet

Mireia Vilar

miim.mireiavilar@gmail.com
@miim.mireiavilar

Escultura mòbil formada per una estructura metàl·lica en equilibri que sosté diverses peces de resina suspeses.

Cada element representa un descobriment produït de manera accidental al llarg de la història: des de processos orgànics com la penicil·lina, fins a fenòmens físics o còsmics com els raigs X o les ones gravitacionals.

Les formes, els colors i les textures no il·lustren literalment aquests descobriments, sinó que en tradueixen visualment les seves qualitats: aparició inesperada, transformació, energia o invisibilitat.

La composició funciona com un sistema en equilibri on cada peça es relaciona amb les altres, suggerint que molts avenços no responen a una recerca planificada, sinó a situacions imprevistes.

Atzar

2026

Acer amb resina Epoxy i altres materials
70 x 70 x 70 cm

Obra seleccionada per exposar a Sant Pau del Camp, dins l'àmbit 'El misteri del coneixement'

Aquest catàleg es va acabar d'imprimir
el juny de 2026, a Barcelona

Per la seva elaboració es va utilitzar:
paper estucat mate Magno,
d'Unión papelera, de 150 g/m²,
per a les pàgines interiors i de 350 g/m²
per a la coberta.

Els textos es van compondre amb la
família tipogràfica Gill Sans MT.

Edició de 150 exemplars

ICR
E

Castell de Torredembarra
Sala Lluís d'Icart
de l'1 al 31 de maig
2026

Antic monestir de Sant Pau
del Camp. Claustre
del 5 de juny al 3 de juliol
2026

Església Vella de Miravet
del 4 de juliol al 30 de setembre
2026

